

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

- Ezechiel 35:15.

ANUL XXVI

1948

Nr. 4

CONȚINUTUL

Comemorarea Intemeierii lumii noi	51
Jughierea Mielului	51
„Între cele două seri”	52
Introducerea comemorării	53
Când și cum să se sărbătorească Cina Me- morabilă	55
Făcând aceasta spre amintire	55
Hotărârea timpului	56
Însemnătatea Simboalelor	58
Serviciu în țările din jurul Mării Mediterane	59
Interzicerea divină a demonismului	60
Conducătorii religioși sub influența demonilor	61
Texte și Comentarii	63
Data C-nei Memorabile în 1948	50

VOI SUNTEȚI MĂRTORI MEI ÎNCE JEHOVA CA EU SUNT DOMNUL ÎN TARA VOASTRĂ

Apare btlunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA

Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redacția și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1. N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte

GRANT SUITER, Secretar

(Urmare în pag. 53)

atunci să se fi căut de necurăția și de curvia, precum și de spurcăciunile, pe cari le-a făcut mai înainte, dacă ei s'a datat la asemenea lucruri. Cu toate acestea, aceste lucruri încearcă să bată la ușa celui ce se căiește după ce el devine un urmaș al lui Christos. Căușa unei persoane trebuie, în orice caz, să fie probată prin întoarcerea pe vecie dela asemenea lucruri și să nu încerce să conștamineze comunitatea creștină cu asemenea lucruri. O grupă creștină nu este locul unde păcătoșii care se pocăiește să aducă cu sine necurăția innaescă, curvia și spurcăciuni. Ea nu este locul de reînare și de introducere a vreunei practici din aceste lucruri. Aceasta nu este o chestiune care să-și găsească locul înăuntrul comunității; ea este o pată din lume. Ea pătează adevărata închinare. W 1. 9.

28 Martie

Și Moise a ars capul, bucășile și grăstimea. A spălat cu apă măruntaele și picioarele și a ars tot berbecule. — Lev. 8:20. 21.

Acest berbecule pentru arderea de tot preumbrea jertfa umană a lui Isus Christos. În toate părțile Sale; El era o jertfă curată, așa după cum era preumbrit prin faptul că Moise a spălat toate bucășile berbeculei care fusese junghiat. Și după cum apa este întrebuitată ca un simbol al adevărului divin, Isus își depuse viața. Se ca jertfa în serviciul adevărului și El era curat deosebi în totalitatea ei lui Dumnezeu, așa după cum fusese preumbrit prin faptul că Moise arseese toate părțile berbeculei pe altar. Ea era curată și a fost înaintată toată pe aranjamentul de jertfă al lui Dumnezeu. Aceasta era ceea ce făcea plăcută și bine primită Tatălui Său ceresc, în tocmai după cum arderea de tot măruntaele, cu jertfa pentru păcat care o precedea era bine primită Domnului Dumnezeu. Deaceia, subpreoții cred că jertfa lui Isus este spre folosul lor înaintea lui Dumnezeu. W 15. 6.

29 Martie

În iubire nu este frică; ci, iubirea perfectă izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n'a ajuns perfect în iubire. — 1 Ioan 4:18.

Iubirea de El a scoate afară orice frică și ceea ce ar putea să se întâmpe pentru faptul de a-L servi fără compromis. Iubirea lui Dumnezeu încearcă cu credința în El; și cunoașterea ei nu este baza credinței. (Gal. 5:6). Deaceia nouă cari trăim în aceste timpuri din urmă ne este dat acest sfat: „Dar voi, prea iubitorilor, zidiți-vă sufletele pe credința voastră prea sfântă (prin cunoașterea), rugați-vă prin spiritul sfânt, țineți-vă în iubirea lui Dumnezeu, și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Christos pentru viața veșnică”. (Iuda 20:21). Astăzi, dacă acela cari au luat numele lui Iehova asupra lor ar trebui să-și piardă curajul în frică de lucrurile cari vin peste pământ, cine ar putea atunci să vie tari? Martorii lui Iehova trebuie să fie cu inima întărită tot timpul până la rezolvarea marelui chestiun de discuție a suveranității lui Iehova în Armagedon. W. 1. 1.

30 Martie

Pocăliți-vă și să fie botezat fiecare din voi. — Fapte 2:38

Iudeii erau deja o națiune consacrată lui Dumnezeu, dar națiune care se răsculase împotriva urmării Fiului lui Dumnezeu și-L

pironise pe lemn. Prin urmare, Petru spuse celor ce întrebau cu privire la pașii speciali ce trebuiau să-i facă îndărăt spre o dreaptă relațiune cu Dumnezeu. Căușa și botezul în numele lui Isus înseamnă, de fapt, consacrare lui Dumnezeu, pentru că aceasta înseamnă renunțare la calea lumii, care omorise pe Fiul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă recunoașterea lui ca Domn și Christos. Marele Preot după ordinul regal al lui Melchisedec și care făcea de-a dreapta lui Dumnezeu în ceruri. Aceasta înseamnă chemarea numelui lui Iehova Dumnezeu pentru mântuire, și a face așa prin Isus Christos ca acela prin care păcatele sunt iertate și botezat în numele lui Isus, înseamnă a fi scufundat pentru El ca Conducătorul ceresc pe urmele căruia ei trebuie să urmeze. Botezul în apă era un simbol al consacrării lor lui Dumnezeu în această nouă relațiune. — Fapte 2:21, 31—33. W 15. 2.

31 Martie

Ca să se cunoască pe pământ calea Ta, și prinire toate neamurile mântuirea Ta! Se bucură neamurile și se veselesc. —

Ps. 67:2, 4, A. S. V.

xpresiunea toate națiunile arată către cine este îndreptată chemarea. Ea nu dă loc pentru favoare sau discriminare pe socoteala rasei, culorii, limbii, situației geografice, desfășurării politice sau nivelului social. Toate națiunile sunt invitate să ia parte la cântarea laudei lui Dumnezeu. Toate sunt invitate să facă aceasta pe o bază care le poate păstra pe toate, legământul abramic pentru binecuvântarea națiunilor în sămânța lui Abraham, Mesia. Ca revanșă pentru asemenea binecuvântare, s'ar putea aștepta ca toate națiunile să binecuvinteze și să laude pe Marele Dumnezeu care a făcut acest legământ neegoist. Deaceia, încercați cu veștile de bucurie, noi putem să mergem la crieră și la toate națiunile și să le raportăm aceste lucruri și apoi să le încurajăm, zicând: „Lăudați pe Iehova, toate națiunile”. Aceasta înseamnă acceptarea îngrijirii Sale și apoi în mod mulțumitor să-L laudăm. W 15. 12.

MISIUNEA SA

ACEASTĂ revistă se editează cu scopul pentru a face pe popor capabil să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale, așa cum sunt consemnate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice, destinate în deosebi să ajute Martorii lui Iehova și oamenilor de bine. Aranjează studii biblice sistematice pentru cititorii ei, iar societatea vine cu supliment de literatură în ajutorul unor astfel de studii. Ea publică material potrivit pentru conferințe radiofonice, conferințe publice, cât și pentru alte mijloace de instrucție publică în Scripturi.

Ea aderă în mod strict la Biblie ca autoritate competentă pentru comentariile sale. Este complet liberă și separată de orice religie, partid politic, secte religioase sau alte organizațiuni lumesti. Ea este consacrată pe deplin și fără rezerve împărăției lui Iehova Dumnezeu sub Christos Isus, Regele iubit. Ea nu este dogmatică, dar invita pe toți la o cercetare minuțioasă și critică a conținutului ei la lumina Scripturilor. Ea nu se dedă la controverse și coloanele ei nu sunt deschise părerilor personale.

„Și toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea copiilor tăi.” — Isaia 54:13.

COMEMORAREA INTEMEIERII LUMII NOU!

„Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia ale căror nume n'a fost scris, dela întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat.” Apoc. 13:8.

IEHOVA Dumnezeu a pus temelie pentru o lume de pace durabilă și dreptate, înainte cu nouăsprezece sute de ani. Deaceia, niciunul dintre domnitorii politici și preoți religioși ai creștinătății astăzi, nu pot pune temelie unei „lumi mai bune de mâine”, după cum o numesc ei. Viețile milșoanelor de oameni, cari au fost uciși în cele două războaie mondiale dela anul 1914 d. Chr. încoace, nu pregătesc adevărata temelie pentru o „lume nouă și mai bună” de pace durabilă. Ei nu se pot compara sau concura cu „temelia sigură”, pe care Iehova Dumnezeu o puse de aproape două mii de ani. Acea temelie sigură fusese pusă prin moartea Fiului Său, Mesia.

² Ioan, fiul preotului iudeu Zaharia, arăta spre Isus din Nazaret ca Mesia și vorbea despre El ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1:29). Cu sute de ani înainte de Ioan, profetul Isaia comparase venirea lui Mesia cu un miel. Propria Sa asemănare cu un miel, semnifică că El va fi ucis și pus în moarte în mod violent. Isaia profetise: „El era chinuit și asuprit, totuși nu-și deschidea gura sa deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n'a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată;... El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu. Groaza lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că (asemena unui miel sau oaie) nu săvârșise nicio nelegiuire, și nu se găsisse niciun vicieșug în gura Lui.... Iși va da viața ca jertfă pentru păcat”. (Isa. 53:7-10). Deoarece sufletul acestui inocent (névinovat) fusese vărsat în moarte pentru binele întregii omeniri, temelie unei lumi noi drepte fusese pusă în El.

³ Pentru acest motiv, când Apocalipsul sau Descoperirea prezice aranjamentele politice de astăzi pentru dominație mondială, vorbește despre Mesia ca „Mielul junghiat dela întemeierea lumii”. (Apoc. 13:8). Oameni pe pământ, cari omit a I se închina Lui în acest timp de judecată asupra națiunilor, nu au nimic în Biblie, care să arate că ei vor trece nevătămați prin „marea strămtorare” în care această lume se va sfârși. Mai de grabă, în loc de aceasta, este prezisă condamnarea lor la nimicire. De partea opusă a chestiunii, aceia cari se închină Lui ca Mielului lui Dumnezeu a cărui moarte pregăti o jertfă pentru păcat, sunt singurii îndreptățiți de a avea vreo speranță a supraviețuirii marelui necaz și a trecerii vii în noua lume a dreptății.

⁴ Înainte ca Mielul, Isus din Nazaret, să fi fost junghiat în mod crud pe pământul nostru, Iehova Dumnezeu, Marele Păstor, prezise că El va avea o grupă sau corp de urmași credincioși, cari vor fi

laeși asemenea chipului Lui. Există acum pe pământ o mică rămășiță a astorfel de membrii credincioși ai trupului. Deaceia, cuvintele apostolului scrise la Efeseni 1:3, s'aplică la această rămășiță de astăzi, anume: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări spirituale, în locurile cerești, în Christos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii (la moartea lui Christos), ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragostea Lui”. Mai mult încă, astăzi, și mai ales dela 1918 d. Chr. încoace, există o mulțime de oameni, cari sunt asemănători oilor și cari fac bine acestei rămășițe credincioase; și când marele necaz va fi trecut, Mielul lui Dumnezeu, în slava Impărăției Sale, va zice acestei clase pământești a oilor: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția pregătită pentru voi dela întemeierea lumii”. (Mat. 25:34). Binecuvântările Impărăției fuseseră pregătite pentru ei dela întemeierea lumii, deoarece Mielul lui Dumnezeu n'a murit numai pentru „trupul Său, care este biserica”, ci, deasemenea, și pentru toți ceilalți din omenire, cari vor crede în jertfa Sa ca o jertfă pentru păcat și să se devoteze pe ei înșiși lui Dumnezeu prin El. În armonie cu aceasta, Ioan scrise bisericii, care este trupul lui Christos: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Christos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”. — 1 Ioan 2:1, 2.

Junghierea Mielului.

⁵ Junghierea Mielului marcă timpul când a fost pusă temelie dreptei lumi noi. Aceasta nu s'a întâmplat atunci când Isus din Nazaret se prezentă pe sine la Ioan Botezătorul, în jurul lui 1 Octombrie a anului 29, și a fost botezat în apă. E adevărat; botezul Său simboliza moartea Sa pentru El ca om, pentruca să poată, de aci înainte, să trăiască pentru Dumnezeu în împlinirea tuturor profețiilor cari fuseseră scrise dinainte. Atunci avușese loc ceea ce descrie apostolul Pavel în Evrei 10:4-7, zicând: „Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al șapilor să șteargă păcatele. Deaceia, când intră în lume, El zice: Tu n'ai voit nici jertfă, nici prinos (a vișeilor, șapilor și mielilor); ci Mi-zi pregătit un trup; n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să vă fac voia Ta, Dumnezeule”. De atunci înainte începu Isus să fie botezat în moarte. Dar această botezare în moarte nu s'a isprăvit la botezul Său în râul Iordan, după cum este arătat prin cuvintele Sale către ucenicii Săi Iacob și Ioan, chiar cu câteva luni înainte de a fi omorât: „Cu botezul cu care voi fi botezat Eu, veți fi bote-

¹ Pentruce nu pot oameni de astăzi să întemeieze o lume nouă a pământului?

² 3 Cui fusese făcut Mesia asemenea, prin cine și pentruce?

⁴ (a) Când a ales Dumnezeu biserica în Christos? (b) Când au fost pregătite binecuvântările împărăției pentru „alte ei” de astăzi?

⁵ Când a fost Isus Mielul junghiat dela întemeierea lumii?

zași". (Marcu 10:39). Cu puțin mai înainte, în același an, zise El tuturor ucenicilor Săi: „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să se îndeplinească”¹ (Luca 12:50). Acest botez în moarte nu era cu totul îndeplinit, și, de aceea, junghierea Sa ca un Miel nu fusese cu totul completată, până ce nu a fost adus înaintea ucigașilor la Calvar și muri pe stâlpul torturii, Vineri, 3 Aprilie, a anului 33.

Pe vremea aceea, deci, a fost pusă temelie lumii noi a făgăduinței lui Dumnezeu. Prin urmare, despre Christos Isus se putea vorbi ca despre „Mielul junghiat dela întemeierea lumii”. El avea să moară pentru ca toți aceia cari câștigă viață în lumea nouă să poată primi curățire de păcat în sângele Său și să li să ierte grăselile lor împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Isus trebuie să fie o temelie vie pentru veșnică lume nouă. Pentru acest motiv, Atotputernicul Dumnezeu îl învie dintre morți la viață nemuritoare în ceruri. El deveni astfel o „piatră vie”, și, ca atare, putea să se suie în ceruri în prezența lui Dumnezeu, Tatăl Său, și putea să fie pus ca „temelie sigură” a organizațiunii cerești numită „Sion”. Pentru ca biserica să fie zidită pe El, este privilegiul membrilor trupului Său să vină la El: „Apropiați-vă de El, piatră vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă spirituală, o profeție sfântă, și să aduceți jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Christos. Căci este scris în Scriptură: Iată pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine”. (1 Pet. 2:4-6). Astfel scrisese Petru bisericii, zidită pe Christos Isus, temelie sigură.

Dar domnitorilor Iudei și bătrânilor din sala tribunalului, Petru le zise puțin timp după învierea și înălțarea lui Isus Christos: „El este piatră lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapte 4:8-12). În conformitate cu profeția Bibliei, domnitorii religioși și bătrânii politici ai creștinătății urmează astăzi pe calea acelor iudei. Ei leapădă adevărata temelie a lumii noi a lui Dumnezeu și pun, în schimb, o temelie făcută de oameni, stropită cu sânge, pentru propria lor „lume nouă și mai bună de mâine”.

Prin providența lui Dumnezeu, cel în drept de a se vorbi despre El ca „Mielul junghiat dela întemeierea lumii”, a fost junghiat în carne în chiar aceeași zi în care junghiau Israelii mielul lor de Paște și-l mâncău împreună cu pâine nedospită în anul 33 d. Chr.: „Mielul lui Dumnezeu” avea să moară în aceeași zi a jertfei de Paște, pentru ca să poată activa în calitatea adevăratului Miel de Paște al cărui sânge are valoare suficientă spre a șterge păcatul tuturor acelor din omenire cari cred și îl primesc pe El ca jertfa lor pentru păcat. După Paștele iudaice a urmat, timp de o săptămână, sau șapte zile, sărbătoarea pâinii nedospite, dela cincisprezece până la douăzeci și unu a celei dintâi luni a lor.

În vederea faptelor de mai sus, apostolul Pavel scrisese: „Maturăți aluatul cel vechi ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Christos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul, nu cu un aluat vechiu, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului”. (1 Cor. 5:7, 8). Chiar faptul că Pavel îl numește „Christos, Paștele noastre” cere ca Christos Isus să fie jertfit în chiar acea zi în care Iudeii junghiau și mâncău mielul lor de Paște, anume, în ziua a patrusprezecea Nisan. Prin aranjamentul lui Dumnezeu, Nisan era cea dintâi lună a anului lor. Este important de a înțelege și a recunoaște acel fapt, pentru că să cunoaștem în fiecare an timpul potrivit pentru a sărbători aducerea aminte despre întemeierea lumii noi a dreptății, prin moartea Mielului lui Dumnezeu.

Cele dintâi Paște fuseseră ținute de către Israelii sub Moise, jos în țara Egiptului, în veacul al șasesprezecilea înaintea erei noastre comune. Întâinându-se, atât ai tuturor oamenilor cât și ai animalelor în Egipt, urmau să fie uciși de către îngerul morții trimis de Iehova, astfel încât să înfrângă rezistența încăpățanată a lui Faraon față de cererea lui Iehova ca Israelii să fie lăsați liberi să iasă din Egipt. Pentru ca propriii lor copii întâinându-se și animalele domestice să fie ocrotiți și apărați și pentru a-și dovedi vrednicia lor de a fi eliberați din Egipt prin supunere lui Iehova Dumnezeu, Israelii lor li se poruncise să jertfească și să mănânce jertfa de Paște în ziua a patrusprezecea a lunii Abib sau Nisan. Citim: „Iehova vorbi lui Moise și lui Aron în țara Egiptului, zicând: Această lună va fi pentru voi începutul lunilor: ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. vorbiți întregii adunări a lui Israel, zicând: În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă... Să-l păstrați până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara (nota marginală: între cele două seri). Să ia din sângele lui, și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. Carnea s'o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s'o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare”. — Ex. 12:1-8, *Am. Stan. Ver.*

„Între cele două seri”

¹⁰ În limba ebraică în care fusese dată porunca lui Iehova lui Moise, expresiunea seara înseamnă în mod literal între cele două seri. Aceasta a pricinuit o controversă în ce privește timpul exact când a fost junghiat mielul de Paște. Deasemenea, când Christos Isus sărbători cea din urmă cină pascală a Sa, împreună cu cei doisprezece ucenici ai Săi nemijlocit după care El introduse o nouă cîrmă, aparținând unei lumi noi guvernată de împărăția lui Dumnezeu. Există învățați cari argumentează că cele două seri, între cari trebuia junghiat mielul de Paște, se extindeau dela orele douăsprezece la amiază până la 6 p. m. sau apusul soarelui, astfel încât mijlocul dintre aceste două seri ar fi la 3 p. m. Ei se referă în mod impresionant la moartea lui Isus la

¹ Pontența trebuie să fie o temelie vie, și pentru cine?
² În ce zi a fost El junghiat ca un Miel, și pentru ce?

³ Unde fusese junghiat cea dintâi jertfa de Paște și când?
⁴ Care este punctul de vedere tradițional al experțiunii între cele două seri?

acea oră de după masă. Ziua iudaică de 24 de ore începe la apusul soarelui. (Lev. 23:32). Astfel, argumentul lor duce la concluziunea că jertfa Paștelor fusese junghiată la mijlocul după amiezi lui 14 Nisan, înainte de apusul soarelui, și a fost mâncată în noaptea de 15 Nisan. Ei citează Numerii 33:2, 3 pentru sprijinul lor. Rabinul francez amintit, Solomon Isaaki, cunoscut de obicei ca „Rași”, din veacul al unsprezecilea, declară în comentariul său despre exodul 12:6: „Mi se pare că fraza între cele două seri, arată timpul dintre seara zilei și seara nopții. Seara zilei este dela începutul ceasului al șaptelea (sau neînlocuit după limita amiezii), când umbrele serii încep să se lungească, pe când seara nopții este la începutul nopții”. *Lexiconul* lui David Kimchi explică că „există două seri, pentru că dela timpul când soarele începe să se lase în jos (după douăsprezece la amiază) este o seară, iar celalaltă seară este după ce soarele a apus, și acesta este spațiul de timp care este înțeles prin expresia între cele două seri”. Acesta este punctul de vedere tradițional iudaic.

¹¹ Cu toate acestea, există alți învățați cu vază, cari iau expresiunea în mod diferit, unul dintre ei fiind sârbătoritul Rabin spaniol, Aben-Ezra (1092—1167); numit de către Iudei: *Cel înțelept, cel mare*. Printre lucrările sale amintite este *Comentariul despre Pentateuch*; zi el zice: „Iată că avem două seri, prima este când soarele coboară, și acesta este timpul când el dispore după orizont; pe când cea de a doua este la timpul când lumina care este reflectată în nori dispore, și între ele există un interval de timp de circa un ceas și douăzeci de minute”. (*Comentariu, despre Exodul 12:6*). Acest Aben-Ezra, ca să nu menționăm pe Samariteni și pe Karaiții anti-talmudiști, este urmat în acest punct de vedere de către astfel de învățați ca Michaelis, Rosenmueller, Gesenius, Maurer, Kalish, Knobel, Keil, și cei mai mulți comentatori ai veacului al nouăsprezecilea. Toți aceștia iau expresia între cele două seri spre a arăta spațiul de timp dintre apusul soarelui și clipa în care stelele devin vizibile, sau când se așează întunerecul, care ar fi între șase și șapte p. m. ¹²

¹² Aceasta ar însemna că, la origină, în Egipt, Israelitii junghiară mielul de Paște între cele două seri—întrucât junghiară jertfa după apusul soarelui și ina-

inte de căderea nopții la 14 Nisan. Ei îl pregătiră deodată și-l mâncară în aceeași noapte, înainte de miezul nopții. — Num. 28:16.

¹³ *Turnul de Veghere* începu publicarea în veacul al nouăsprezecilea, și chiar dela început, s'a atașat la această din urma înțelegere a chestiunii. Spre exemplu, în „Coloana de întrebări” a lui, în numărul din Februarie 1886, acesta zicea: „S'a întâmplat în după amiază de patrusprezece Nisan (corespunzând acestui an cu luni după masă, 19 Aprilie) că Isus muri. În conformitate cu legea, mielul de Paște trebuia să fie junghiat în patrusprezece Nisan, ... Când Domnul și apostolii sărbătoriră Cina Paștelor, pentru ultima dată împreună, ei șau împărțit din ea de vreme în ziua de patrusprezece — aceeași noapte în care fusese trădat”. După cina tipică, a fost instituită cina de aducere aminte, sau cina Domnului, și apoi ei eșiră afară — la Ghetsimani, la Caiafa, la Irod, la Pilat și la Calvar; unde Isus a fost crucificat în după amiază aceleiași zile, și a fost înmormântat în aceeași după amiază, deoarece marea sărbătoare (de șapte zile) a Paștelor începea ziua următoare, începând dela ora 6 p. m. a aceleiași zile în care muri Isus. (Ioan 19:32, 33). Nu sărbătoreau Paștelor (de șapte zile) era aceea pe care o ținuse Isus, ci cina, și după care El institui, spre a-i lua locul, o cină memorabilă a morții Sale, cu pâine și cu vin”. — Paragrafele 4—6.

¹⁴ Sub titlul „Aniversarea morții Domnului nostru”, în numărul din Martie 1889 al *Turnului de Veghere*, citim: „Evreii socoteau ziua lor în mod deosebit de felul cum facem noi astăzi. După ei, ziua începe la apusul soarelui sau la ora 6 p. m. Astfel se explică faptul că Domnul nostru și apostolii puteau să mănânce cea din urmă cină, probabil, în jurul orei 8, apoi să meargă în grădina Ghetsimani, la Pilat și la Irod, și să fie crucificată în aceeași zi după masă. Probabil că aceasta era în vederea faptului că atât cina simbolică pentru comemorarea morții Domnului nostru, cât și moartea însăși, să poată fi în una și aceeași zi, pe care Evreii, după obiceiul menționat, socoteau ziua de 24 de ore ca începând de seară”. — Paragraful 4.

Introducerea Comemorării

¹⁵ Cititorii să țină în minte, în decursul întregii acestei discuțiuni, că, ceea ce încercăm să stabilim pentru folosul celor noi ai noștri, este timpul potrivit pentru sărbătorirea a ceea ce Pavel numește „cina Domnului”. (1. Cor. 11:20). Că nu era o masă (mâncare) obișnuită cu pâine nedospită, nici vreun praznic pregătit de către o gazdă prietenoasă, ceea ce Isus și cei doisprezece ucenici ai Săi mâncară, este clar din raportul lui Matei, Marcu și Luca. Niciun fel de pâine dospită nu putea fi mâncată la cina de Paște la 14 Nisan. De aceea împreună cu sărbătorearea de șapte zile a azimilor, care începu ziua următoare după cina de Paște, erau opt zile succesive de pâine nedospită, teate împreună. (Lev. 23:5, 6). La Marcu 14:12—14 citim: „In ziua dintâi a praznicului azi-

¹¹ Istorical Josephus, în *Antichități despre Iudei*, Cartea 2-a, capitolele 14 și 15, zice: „Dar când venoa ziua a patrusprezece și toți erau gata să plece, el aduceau jertfa, și-și curățeau casele lor cu sânge, întrebându-i mănunchi de isop în acest scop; și după ce cinaseră, ardeau resturile de carne în clipa când se pregăteau să plece. De unde este aceasta și noi încă continuăm să ducem această jertă în același mod, și numai această sărbătoare Paște, ceea ce înseamnă sărbătorearea Paștelor; deoarece în acea zi Dumnezeu ne ceroti pe noi și trimise plaga peste Egipteni. Pentru că nimicirea întâilor născuți ceii asupra Egiptenilor în acea noapte; astfel, mulți dintre Egipteni cari locuiau aproape de palatul regelui, înștatan pe lângă Faraon să iasă pe Evrei să plece. Ei părăsiră Egiptul în luna Xanthicus, în ziua a cinceasprezecea a lunii lunare”.

În cartea 8-a, capitolul 10, Josephus zice: „Sărbătorearea azimilor urmează pe aceea a Paștelor, și eade în ziua a cinceasprezecea a lunii și continuă șapte zile, în cari ei se hrănesc cu pâine nedospită. Dar în ziua a doua a pâinii nedospite, care este cea de a șaseasprezecea și a lunii, ei se împărțesc întâi din roadele pământului, pentru că înainte de acea zi ei nu le atingeau de ole, și pe când ei socoteau că aceasta se convine spre cinstea lui Dumnezeu, dela care ei obțin acest bășug de provizie, în primul loc ei aduc cele dintâi roade din orzul lor”.

În *Războaietele Iudeilor*, cartea 5-a, capitolul 8, Josephus zice: „Și la sărbătorearea pâinii nedospite, care venise acum, aceasta fiind ziua a patrusprezecea a lunii Xanthicus, sau Nisan, când se crede că Iudeii erau eliberați de sub Egipteni”.

Act. Josephus pare să schie că israeliții jertfeau și mâncrau Paștele lor și erau cerotiți într-o singură zi de 14 Nisan. Cu privire la 15 Nisan, vezi *Turnul de Veghere* Nr. 38 din 1 Decembrie 1846, pagina 15, § 14—17.

13, 14 Care punct de vedere s-a aplicat *Turnul de Veghere* Cinei Memorabile? 15, 16. (a) Cum știm noi că prânzul pe care-l mâncă Isus cu ucenicii Săi nu era un prânz obișnuit? (b) Pentru ce nu era acesta un Paște ținut cu o zi mai înainte?

11, 12 Când arată celalalt punct de vedere că ar fi fost junghiat mielul?

milor, când jertseau Paștele, ucenicii lui Isus I-au zis: Unde voiești să ne ducem să-ți pregătim ca să mâncăm Paștele?... Invățătorul zice: Unde este odăia de oaspeți, în care să mâncăm Paștele cu ucenicii Mei? (Deasemenea Matei 26:17, 18; Luca 22:7-11). Așezat la masă în sala de sus în Ierusalim în seara de 14 Nisan 33 d. Chr., Isus le zise: „Am dorit mult să mâncăm Paștele acesta cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun că, de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu”. — Luca 22:15, 16, *Am. Stan. Ver.*

¹⁶ Isus identifică astfel în mod hotărît masa ca amintirea celor dintâi Paște ale Israelitilor în Egipt. Cuvintele lui Isus exclud astfel argumentul unora că Isus ar fi sărbătorit Paștele cu o zi înainte de data legală. În acel caz Isus, sau unul din ucenicii Săi, ar fi avut de mers la templu în Ierusalim, spre a junghia mielul de Paște în prezența preoșilor și, apoi, un preot, să stropească sângele lui la picioarele altarului și să-i aducă grăsimea pe altar. Preoții Iudei aveau reguli hotărîte cu privire la jertfa Paștelor. Astfel, noi să nu ne închipuim că preoții templului ar fi executat acte esențiale a stropirii cu sângele mielului și a arderii grăsimii lui împreună cu tămâie în aceeași seară în vreo altă zi decât cea legală¹⁶). Este evident, deci, că Isus sărbătorit cina pascală în mod legal, la data de aniversare a celei dintâi țineri a ei jos în Egipt, sub Moise.

¹⁷ După apostolul Ioan, la această cină de Paște a spălat Isus picioarele ucenicilor Săi, drept un exemplu de umilință și de serviciu iubitor pentru ei. Ioan raportează: „Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, cari erau în lume, i-a iubit până la capăt. În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă”. (Ioan 13:1, 2, *The Emphatic Diaglott*). Astfel, Isus se pregăti să spele picioarele ucenicilor Său în timp ce se pregăteau Paștele, sau, „în timpul cinei”, după cum *Versiunea Americană Standard* a tradus expresiunea. Așa dar, expresiunea lui Ioan „înainte de sărbătoarea Paștelor” nu înseamnă că aceasta a avut loc la masă, în ziua dinaintea zilei de Paște, la 13 Nisan, după cum pledează unii. Aceasta înseamnă că nemijlocit înainte de a începe prânzul Paștelor, Isus știa că sosisse ceasul propriei Sale jertfe personale ca „Mielul lui Dumnezeu”. Acesta era motivul pentru ce se folosi El de acest ultim privilegiu de a spele picioarele ucenicilor Săi și de a le da unele instrucțiuni în legătură cu umilința. Astfel, aceasta s'a întâmplat în seara de Joi 2 Aprilie 33 d. Chr. după calendarul nostru, dar 14 Nisan, după calendarul lunar iudaic. Aceasta era noaptea Paștelor. Deoarece trei scriitori, Matei, Marcu și Luca, scriseseră deja cu de-amănuntul despre ultimele Paște ale lui Isus și despre introducerea noului comemorări, Ioan omite amănuntele obișnuite despre Paște și despre serbarea memorabilă și ne dă alte amănunte necesare în evidență de către ceilalți trei scriitori.

¹⁸ Pe când mâncau mielul, Isus făcu cunoscut cine va fi vânzătorul Său, întrucât încinse o bucată de pâine în sosul de ierburi amare și o întinse lui Iuda Iscarioteanul. „Cum a fost dată bucatăa a intrat Satan în Iuda. Isus I-a zis: Ce ai să faci, fă repede. Dar nimeni din cei ce ședeau la masă, n'a înțeles pentruce îi zisese aceste vorbe. Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: Cumpără ce ne trebuie pentru praznic; sau îi porunca să dea ceva săracilor”. (Ioan 13:27-29). Nu pentrucă Isus și ucenicii Săi aveau nevoie de ceva în plus pentru praznicul care era atunci în curs, ci pentrucă sărbătoarea pâinii nedospite care urma în timpul celor șapte zile următoare, cerea ceva pregătiri și deaceea cugetau ucenicii că Iuda fusese trimis să cumpere ceva pentru acel praznic care era sărbătorit începând dela 15 Nisan.

¹⁹ Numai în Egipt, cu cincisprezece veacuri înainte de aceasta, s'a întâmplat că nu le era permis Israelitilor să-și părăsească casele înainte de venirea dimineții, deoarece ingerul nimăcirii din partea lui Iehova era afară în țară. Deaceea, Isus nu călcă legea, nici chiar o iotă, sau o slovă din ea, când trimise pe Iuda afară în noapte, nici atunci chiar, când El și cei unsprezece ucenici credincioși ai Lui ieșiră afară, ceva mai târziu. (Ex. 12:22). Să se observe, așa dar, faptul că Iuda nu era prezent când Isus institui o comemorare a unui lucru nou în noaptea Paștelor¹⁹). Iuda, după ce a luat bucatăa, a ieșit afară. Era noapte”. (Ioan 13:30). Acest fapt fixează principiul că serbarea de amintire e ceva ce trebuie să fie sărbătorită numai seara, după apusul soarelui și înainte de miezul nopții, și nu dimineața, sau la vreo altă oră a zilei.

²⁰ Cele mai multe dări de seamă arată că aducera aminte despre moartea lui Christos fusese instalată exact după ce ucenicii terminară de mâncat mielul de Paște și împliniseră astfel legea lui Moise de care ei erau legați, Marcu raportează: „Pe când mâncau, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și le-a dat, zicând: Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el. Și le-a zis: Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți. Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua când îl voi bea nou în împărăția lui Dumnezeu. După ce au cântat cântările de laudă, au ieșit în muntele Măslinilor”. (Marcu 14:22-26). Împărăția lui Dumnezeu, pe care Isus o menționa aici ca în viitor, este împărăția nouii lumi a dreptății, în care Christos Isus aștepta să fie împreună cu credincioșii Săi ucenici, spre a bea acolo paharul, nu al morții rușinoase, ci al bucuriei în glorie. În consecință, serbarea de amintire aduse pe unii în relațiune cu împărăția lui Dumnezeu prin

¹⁶ Că Iuda se îndopărtă înainte de ce Isus institui cina memorabilă, a fost deja lăsat să se întredă în numărul din 16 Septembrie 1914 al „Turnului de Veghere”, care, sub titlul: „Criza în viața lui Iuda”, zicea următoarele: în mod aparent, numai scurt timp după aceasta, s'a întâmplat că Iuda s'a retras, dar de seamă fiind că „Satan a intrat în el”. Este foarte probabil, prin urmare, că Iuda nu era prezent când Isus, puțin mai târziu, institui cina Memorabilă, pe care o serbează creștinii acum.

¹⁸ Pentruce nu arată Ioan 13:29 că acesta ar fi fost înaintea de Paște?

¹⁹ Ce arată aici a fi timpul zilei pentru țineri a Cinei Memorabile?

²⁰ Ce arată Cina de Amintire care fusese instituită după Paște și care comemora întemeierea lumii nouii?

¹⁷ Vezi pagina 501 a *Lexiconului de Invățătorul Eyrou J. H. Otho*, în care citează Maimonides. Publicat în Basel, Elveția în 1675.

¹⁶ Pentruce nu arată Ioan 13:1, 2 că acesta ar fi fost un prânz înainte de Paște?

Christos Isus, și aceasta întărește dovada că ea este o comemorare a întemeierii lumii noi, în care acea

glorioasă împărăție va deține control absolut, pentru binecuvântarea întregii omeniri ascultătoare.

CAND ȘI CUM SA SE SARBATOREASCA CINA MEMORABILĂ

PARA nicio excepție, oamenii sunt de acord că pâinea pe care o întrebuițea Isus la Cina Memorabilă, era pâine nedospită, întrucât legea lui Dumnezeu interzicea întrebuițarea oricărei alte pâini în timpul Paștelor și în decursul celor șapte zile de sărbătoare cari urmau. (Ex. 13:3-7). Acest fapt ne dă exemplu ca, în mod asemănător, și noi să nu întrebuițăm pâine dospită cu aluat la celebrarea cinei memorabile pe care o introduse Isus. Cu toate acestea, mult dela lansarea așanumitei „Mișcări de Prohibițiune”, cam pria mijlocul ultimei sute de ani, începând în statul Maine, unde legea prohibițiunii peste întreg teritoriul fusese pusă în vigoare în 1846, mulți creștini mărturisii au susținut că Isus a întrebuițat must dulce de struguri, nefermentat, drept cea de a doua emblemă, care apare la celebrarea Cinei Memorabile, și nu vin alcoolic adevărat. Astfel, spre a nu-și păta conștiința, ei insistă că, pentru serbare, trebuie procurat must dulce de struguri; și multe secte religioase cari stau drept garanție pentru mișcarea de prohibițiune, se îngrijesc numai de must dulce de struguri, nefermentat, pentru adunările lor în legătură cu cina cea de taină (cuminecătura). În tot timpul, *Turnul de Veghere* a susținut că „rodul viței” pe care l-a trecut Isus în jur ucenicilor Săi ca să-l bea, era produsul nefermentat al viței, sau vin adevărat. Pentru loiosul cititorilor noștri repetăm în nota de mai jos*) ceea ce se publicase în numărul din Martie, 1889, al acestei reviste.

2 Mișcarea de prohibițiune împotriva fabricării, vânzării și întrebuițării băuturilor alcoolice sau spirtoase, a fost făcută o afacere politică. Știind că ea nu-și trage origina sau sprijinul din Sfânta Biblie sau din exemplele lui Isus și ale apostolilor Săi**), noi nu mergem alături cu aceste deosebite secte religioase în apărarea întrebuițării mustului dulce de struguri ca una din embleme la Cina Memorabilă. Un creștin trebuie să-și facă educația conștiinței sale în conformitate cu cuvântul lui Dumnezeu, cu privire la această chestiune. El nu trebuie să lase conștiința sa să obiecteze împotriva luării unei sorbituri de vin adevărat, pregătit la cina memorabilă în urmarea exemplului apostolilor. Dacă un creștin, pentru mo-

tive personale, dorește să se abțină cu totul dela vin sau alte băuturi alcoolice la alte timpuri și ocazii, acesta este privilegiul lui; și ceilalți frați creștini ai săi trebuie să fie îngăduitori față de el, și el față de ei. Dar standardurile mișcării religioase a prohibițiunii n'au drept sau autoritate să reglementeze modul celebrării cinei memorabile a morții lui Christos. Declarația apostolului Pavel la Romani 14:21 nu are nicio referință la ceea ce se bea la Cina memorabilă. Cu siguranță, Isus nu a refuzat (pentru motivul de a nu scandaliza, ofensa sau poticni pe urmașii pe urmele Sale) să bea vin curat la prânzul pascal sau să-l dea ucenicilor Săi ca o emblemă la Cina Memorabilă. Noi nu vom păcătui împotriva lui Dumnezeu, dacă luăm pe Christos Isus ca exemplul nostru în aceasta.

Făcând aceasta spre amintire

3 Isus știa că, la moartea Sa ca Mielul lui Dumnezeu, cina pascală iudaică urmată de sărbătoarea ei da șapte zile a pâinii nedospite va deveni fără efect sau învechită. Ea nu mai putea mai mult să servească ca o „umbră a lucrurilor bune viitoare”, deoarece lucrul bun, jertfa mai bună, Christos Isus, venise în realitate și murise ca o temelie pentru noua lume a dreptății. A celebra mai departe Paștele ar însemna a da mai multă valoare umbrei decât realității, lucrul substanțial. Aceasta ar arăta o lipsă de credință în venirea lui Isus Christos ca Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Deaceia, persoanele cari continuă să celebreze Paștele ca în vechime, sunt aceia cari leapădă pe Isus din Nazaret ca „jertfa mai bună”, „Paștele noastre”. (Col. 2:16, 17; Evrei 10:1; 9:23). Spre a pregăti ceva în locul cinei anuale de Paște, ceva ce ar îndrepta credința și aducerea lor aminte în direcția dreaptă, Isus însuși nouă cină memorabilă. El instrui pe urmașii Săi să facă această în mod regulat la timpul potrivit. Apostolul Pavel ne atrage mai întâi atențiunea asupra instrucțiunilor lui Isus de a face aceasta, scriind următoarele, la 1 Corinteni 11:23-26.

4 „Căci am primit dela Domnul ca v'am învățat; și anume că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: Luați, mâncați; aceasta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Tot astfel, după cină, a luat păharul și a zis: Acest păhar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el. Pentru că, oridecâteori mâncați din pâinea aceasta și beți din păharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El”. — *Am. Stan. Ver.*

5 Epistola care conține aceste cuvinte le-a scris

*) Vinul întrebuițat de Domnul nostru, spre a reprezenta sângele Său vărsat, noi nu avem nicio îndoielă că a fost făcut (după cum Evreii ortodocși, își fac încă vinul lor de Paște) fără pieiun fel de drojdie sau aluat adăugat mustului de struguri spre a-i grăbi fermentațiunea. Dar, cu toate acestea, el era vin fermentat; elementele fermentațiunii continute în mustul de struguri, au dus printr'un proces încet la fermentațiune și limbezire, și astfel el a devenit „vin”. Este clar pentru noi că vinul întrebuițat de Domnul nostru la Cină, era vin pur (și nu must simplu de struguri, care nu putea fi păstrat fără fermentare de toamna până primăvara) vin decurs care se face mențiune și în altă parte în Scripturi, nu excels al căruia ar îmbăta pe cel ce-l bea (cf. 1:18; Ioan 2:10; Luca 1:33). nesvătățiune și limbezire, și astfel el a devenit „vin”. Este clar pentru noi că vinul întrebuițat de Domnul nostru și apostolii ar fi întrebuițat must de stafide sau de struguri, și vin adevărat. „The Watchtower”, din Martie 1903, sub titlul: „Aniversarea morții Domnului nostru”, paragraful 17, 18.

**) Vezi broșura *Prohibițiune -- Liga Naștională, vâscule dela Dumnezeu sau dela Diavolul, care?* *Dovada biblică*, care a fost publicată de către Watch Tower Bible & Tract Society în 1930.

1. Ce fel de pâine și băutură întrebuițea Isus la Cina Memorabilă?
2. Pentru ce să nu se obiecteze cu privire la băutura de vin adevărat la Cina Memorabilă?

3. 4. Pentru ce nu trebuiau celebrate mai departe Paștele? dar pentru ce să celebra Cina de Amintire?

5. A ceul dare de soamnă o urmă Luca, și spre a arăta ce?

apostolul Pavel Corintenilor în jurul anului 55 (d. Chr.), sau mai mulți ani înainte ca el să li fost băgat la închisoare în Roma. Credinciosul său înseșitor, Luca, scrise darea de seamă a evangheliei sale în jurul anului 60 d. Chr., pe când Pavel era în închisoare la Roma. Luca: urmă darea de seamă a Cinei Memorabile așa cum fusese dată de către Pavel și zice cu privire la Isus în acea noapte de Paște a anului 33 d. Chr.: „Apoi a luat pâine; și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și le-a dat-o, zicând: Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul, și li l-a dat, zicând: Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi”. — Luca 22:19, 20, *Am. Stan. Ver.*

Deoarece Isus nu numește în atâtea cuvinte data sau timpul, chestiunea se ridică pe drept, exact când și cât de des trebuie ucenicii: Săi, membrii trupului, biserica, să facă aceasta în mod ascultător întru pomenirea Lui? Exact când și cât de des să facă aceasta, trebuie să reiasă cu totul clar din rapoartele evangheliei. Dar, după ce au loc marea cădere dela credința curată și adevărată, exact așa după cum prezisese apostolul Pavel la 2 Tesaloniceni 2:3—7, survenirea diferențe de păreri în ce privește celebrarea și înțelesul ei, precum și asupra faptului când, cum și în ce mod să celebreze. În consecință, astăzi, noi găsim unele organizații religioase cari pretind a celebra Cina Domnului zilnic, unele de mai multe ori pe zi, ca în jertfa liturghiei Romano-Catolice, altele săptămânal, duminicile, până când altele, apoi, în fiecare sîert de an, duminica; unele dimineața, iar altele după masă. Nu pot fi toate drepte. Biblia arată că toate sunt greșite.

Isus institui noua cină memorabilă la un timp hotărît, anume, în seara de 14 Nisan. Aceasta era aniversarea nopții Paștelor Israelitilor în Egipt. Acele Paște tipice erau celebrate exact odata pe an la această dată, nefiind seamă de ziua săptămânii, în care cade data. Isus este Mielul de Paște antitipic, și El institui noua cină memorabilă pentru pomenirea Sa. Tipul și antitipul trebuie să fie în armonie, Umbra și substanța trebuie să fie armonizate. În mod corespunzător, Isus muri și-și vărsă sângele în ziua a patrusprezecea Nisan, după ce începuse o cină memorabilă pentru pomenirea Sa. În mod scriptural urmează, atunci că noi trebuie să ținem amintirea morții lui Christos în seara zilei de 14 Nisan, sau exact odată pe an, la această dată de aniversare, indiferent de ziua săptămânii în care cade data. Declarația lui Pavel cu privire la paharul cinei memorabile, „Aceasta să faceți, oridecâteori veți bea din el, pentru pomenirea Mea”, nu poate să fie explicată în mod scriptural să însemneze mai des sau de mai multe ori în decursul anului, sau de mai multe ori pe zi. Pavel știa că până la venirea a doua a lui Christos Isus va fi un drum lung, și aceasta pentru că ucenicii, deși sărbătoresc Cina Memorabilă numai odată pe an, vor face aceasta deseori din cauza multor ani înaintea venirii Domnului.

Deaceia, Pavel zicea: „Pentru că oridecâteori mâncați această pâine, și beți paharul, vestiți moartea Domnului până va veni”. Acelaș lucru putea să li fost spus Israelitilor cu privire la celebrarea Paștelor, anume: 'Oridecâteori mâncați mielul de Paște cu ierburi amare și cu pâine nedospită, vestiți moartea mielului în Egipt până la venirea marelui Paște antitipic, Mielul lui Dumnezeu'. La Evrei 9:25, 26 și 10:11, apostolul scrie cu privire la singura jertfă a lui Isus: „Și nu ca să Se aducă de MAI MULTE ORI jertfă pe Sine însuși ca marelui preot, care intră în fiecare an în locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de MAI MULTE ORI dela întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S'a arătat o singură dată, ca să ștergă păcatul prin jertfa Sa”. „Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de MULTE O' I aceleași jertfe, cari niciodată nu pot șterge păcatele”. (*Am. Stan. Ver.*). Marele preot ludeu intra numai odată pe an în sfânta sfintelor templului, spre a aduce sângele ispășitor de păcate, în ziua anuală de ispășire. Și totuși apostolul numește aceasta *oridecâteori* (de multe ori) Pentruce? Din cauza numărului de ani în timpul cărora marele preot făcea aceasta o singură dată în fiecare an, în ziua de ispășire. Tot la fel, când devorații creștini celebrează Cina Memorabilă o singură dată pe an, în ziua de 14 Nisan, aceasta devine o chestiune „de mai multe ori”, datorită numărului de ani în care aceasta este sărbătorită până la venirea lui Christos.

Hotărîrea timpului

’ Astfel, deci, în conformitate cu Scripturile, Cina Memorabilă este sărbătorită în noaptea de 14 Nisan, data comemorării instituirii de către Isus a Cinei Memorabile. Cum vom determina noi, după nouăsprezece sute de ani de atunci, data de astăzi? Atât timp cât Ierusalimul din timpurile apostolice a stat în picioare, chestiunea putea să li fost reglementată prin timpul în care autoritățile iudaice hotărâu sărbătorirea cinei de Paște a lor. Dar dela distrugerea aceluia Ierusalim din vechime și a templului lui, în anul 70 d. Chr., precum și dela încetarea forțată a sărbătorilor iudaice acolo, chestiunea deveni una ce trebuia determinată în mare măsură prin astronomie. Aduceți-vă aminte, deasemenea, că noi, urmașii Mielului lui Dumnezeu, suntem obligați să păzim, nu tradițiunile bătrânilor ludei în această chestiune, ci instrucțiunile lui Iehova în Cuvântul Său inspirat, Biblia. Iehova hotări ca luna Abib (sau Nisan, după cum a fost numită mai târziu) să fie luna de deschidere a anului, iar jertfa Paștelor trebuia să fie junghiată și mâncată în ziua a patrusprezecea a acestei luni. Luna Abib sau Nisan era și este o lună după sistemul lunar. Deoarece templul din Ierusalim nu mai exista, sărbătoarea agricolă a celor dintâi roade a secerișului orzului în 16 Nisan, nu se ținea mai mult acolo. Nu a fost nevoie să mai fie ținută mai departe, deoarece Christos Isus a devenit „pâr-ga celor adormiți”, în ziua de 16 Nisan sau dumi-

6. Ce confuzie există cu privire la Cina Memorabilă, și pentruce?

7. Când și de câteori trebuie să celebrăm Cina Memorabilă, și pentruce?

8. Cum este Cina Memorabilă o sărbătorire de multe ori?

9. Pentruce nu data Cinei Memorabile după tradițiunile rabinilor, sau după timpul secerișului orzului?

necă dimineața, 5 Aprilie 33 d. Chr. (1 Cor. 15:20) Deacea, fixarea timpului când începe luna Nisan, nu depinde de coacerea orzului în Palestina. El poate fi hotărât anual cu ajutorul equinoxului de primăvară și al lunii.

¹⁰ Equinoxul de primăvară, când noaptea e egală cu ziua, de obicei cade în jurul lui 21 Martie după calendarul nostru. El înseamnă timpul când soarele intră în semnul zodiac al lui Arie, sau Ram¹, primul dintre cele douăsprezece semne ale zodiacului. Luna Nisan poate să înceapă înainte sau după equinoxul de primăvară, fie că acesta depinde sau nu de lună. Perioada de timp dela o lună nouă până la alta, este mai puțin de treizeci de zile, anume, 29 zile, 12 ore, 44 minute și 2, 8 secunde. Deacea, douăsprezece perioade din acestea după sistemul lunar nu sunt egale cu anul nostru după sistemul solar de 365 1/4 zile, ci ar fi cam cu 11 zile mai scurte. Prin urmare, în trei ani după sistemul solar, programul iudaic lunar ar fi cu circa 33 zile înainte sau mai scurt decât cel după sistemul solar. Deaceea, spre a încetini calendarul lor și spie a-l armoniza cu calendarul nostru solar, iudeii adăugară a treisprezecea lună cunoscută ca Ve-Adar, tot la al treilea an. La fiecare ciclu de douăsprezece ani ei aveau șapte astfel de ani de treisprezece luni. Anii, cari aveau treisprezece luni într'un asemenea ciclu de 19 ani, erau al 3-lea, al 6-lea, al 8-lea al 11-lea, al 14-lea, al 17-lea și al 19-lea².

¹ Equinoxul cade fixat la 21 Martie, desi soarele intră în semnul lui Arie de obicei la 20 Martie, și cădează chiar la 19 Martie. — *The Encyclopedia Britannica*, Volumul 4, pagina 571, ediția 1922.

² Mark P. Lindo, prozatorul olandez de origine englezo-iudaică din ultimul veac, scrie: „Anul iudaic este luni-solar, pentru că zilele sunt după sistemul lunar calculatule noastre fiind bazate pe ciclul lunar. La fiecare al 19-lea an nu întântăm la aceeași dată în anul solar. Ciclul (de 19 ani) conține 235 de perioade lunare, pe cari le iz-părțim în douăsprezece ani de câte 12 luni și șapte de câte 13 luni. Sărbătorinile matematice din Meton din Atena, cămă în marea saima pe la anul 432 î. Chr. facu aceeași împărțire a timpului, dar intrăuă a făcut fiecare al treilea an embolismic, al 11-le, și al 19-lea erau ambii de câte 13 luni; prin aranjamentul nostru solar și anii lunari sunt mai bine egalizați... Anul embolismic este format prin introducerea unei luni adăgata, numită după Ve-Adar, care este numită Ve-Adar, sau al doilea Adar... Motivul intror-noștrii acelei perioade este pentru Paștele să trăia fi tinute la timpul potrivit, care este luna plină a quinșau, al primăvară, sau după ce soarele a intrat în Arie; este indiferent în ce perioadă a lui arie lua plină, dar el trebuie tinut în timp ce soarele este în acel semn... S'a fixat un timp pentru a fi tinut de către ei, este arătat în Numerii 9:2, „Căpiti lui Israel să prăznuiască Paștele la vremea hotărâtă... În anul embolismic (anume, al 3-lea, al 6-lea, al 8-lea, al 11-lea, al 14-lea, al 17-lea, și al 19-lea din ciclul de 19 ani), Adar are 30 zile și luna intercalată Ve-Adar 29”.

³ Vezi *The Watch Tower* din 1 Februarie 1908, sub titlul „Paștele în luna întâia”, paginile 35, 36.

Când, la sfârșitul celor 19 ani, luna se întoarce spre a-și avea schimbările ei în aceeași zile ale anului solar și a lunii în care ele s'au întâmplat cu 19 ani înainte, urmează că prin întrebunțarea unui ciclu consistând din 19 numere, diferitele schimbări ale lunii pentru fiecare an, poate fi pus în întrebunțarea tabelului astronomice.

⁴ Vezi data lunii pline a Paștelor, arătând numărul de ore¹, în orice almanah cuprinzător, astfel ca Almanahul mondial și cartea Paștelor, publicate în New-York.

⁵ *Dictionarul lui Smith al Bibliei*, Volumul 3 (ediția din 1863), sub titlul „an”, zice la pagina 1804: „Este sigur că lunile (iudalce) erau după sistemul lunar, fiecare începând cu o lună nouă... După observațiunile călătorilor moderni, orzul este cople, în cele mai călduroase părți ale Palestinei, în cele dintâi zile ale lui Aprilie. Sereșul orzului începe, prin urmare, cam cu jumătate lună înainte sau după equinoxul primăvaratic. Fiecare an, dacă este după sistemul solar, ar începe astfel în jurul aceluși equinox, când cele mai timporii epoca de orz trebuie să fie cople. Când, cu toate acestea, lunile (iudalce) erau după sistemul lunar, începutul anului trebuie să fi fost (fiat priotr'o lună nouă, aproape de acest timp. Luna nouă trebuie să fi fost aceea care să cadă în jurul sau îndată după equinox, nu cu mai mult decât câteva zile înainte, după socoteala aducorilor ca jertfă a primelor roade”.

⁶ Este deci probabil că izraeliții din vechime hotărău ziua anului nou a lor primăvara prin răsăritul și apusul soarelui și a altor stele, cari erau cunoscute a însemna timpul corect al anului solar.

⁷ *Dictionarul Biblic de Jas Hastings* (1899), Volumul 1, pagina 411: „Este posibil că, prin adăugarea atator ore (un mai puțin decât circa 80) luna a devenit vizibilă, și prin luarea celui dintâi apus de soare după aceea, să s'în când ar trebui să înceapă fiecare lună”.

Metoda teocratică

¹¹ Metoda calculării zilei de 14 Nisan a fiecărui an pentru sărbătorirea Cinei Memorabile de către Martorii lui Iehova, metoda pe care o urmăm noi acum, a fost în mod simplu stabilită în nun aiul dela 15 Martie 1907 pagina 57 a *Turnului de Veghere* sub titlul „Data Cinei Memorabile”. El declară: „După cum cu toții știm, iudeii întrebunțau luna mai mult decât noi, pentru cunoașterea timpului lor. Fiecare luna nouă reprezenta începutul unei luni noi. Luna nouă, care era cea mai strâns legată de equinoxul de primăvară, era cunoscută ca începutul anului eclestical, și la începutul celei de a cincisprezecea zi a acelei luni era sărbătorită (timp de șapte zile) sărbătorica Paștelor, care era o săptămână”/ În acel an, 1907, luna nouă cea mai apropiată de equinoxul de primăvară a apărut înaintea lui. Cum știm noi aceasta? Deoarece data Paștelor, care vine în a 14-a zi a acelei luni, a căzut numai 7 sau 8 zile după equinoxul de primăvara, sau la 28 Martie. După cum zicea anticului din *Turnul de Veghere*: „Data acestei celebrări, în acest an (1907) va cădea la 28 Martie după orele 6 p. m., deoarece la acea ora începe cea de a patrusprezecea zi a lunii Nisan, după recunoașterea iudaică”.

¹² Un alt caz în care luna nouă începu înainte de equinoxul de primăvară, era în anul 33 d. Chr. Deoarece Isus fusese omorit vineri după masa, 3 Aprilie, El sărbătorii Cina Memorabilă joi noaptea la 2 Aprilie. Deaceea, luna nouă în acel an începuse înainte de equinoxul de primăvară; ea începuse joi 20 Martie. Astfel, este demonstrat că metoda scripturii era spre a recunoaște noaptea Paștelor socotind dela luna nouă cea mai apropiată de equinoxul de primăvară, și nu totdeauna dela prima lună nouă care începe după equinoxul de primăvară. (Vezi nota marginală³).

¹³ Deoarece Isus institui Cina Memorabilă în noaptea cinei Paștelor, sau în noaptea de 14 Nisan, atunci, prin cunoașterea când cade ziua de 14 Nisan în acest an, 1948, noi cunoaștem noaptea când trebuie să fie sărbătorită comemorica morții lui Christos în mod teocratic.

¹⁴ Noi trebuie să ne conducem după timpul dela Ierusalim. Luna nouă cea mai apropiată pentru 1948 de equinoxul de primăvară apare miercuri 10 Martie, în jurul orei 11,40. p. m. Această lună nu va fi vizibilă pe cerurile de Sud-Vest decât circa 30 de ore mai târziu⁴, sau nu înainte de orele 5,40 a zilei de 12 Martie. Aceasta nu va deveni vizibilă, prin urmare, pentru locuitorii Ierusalimului înainte de orelor timpurii a zilei de 12 Martie. Deaceea, ar fi potrivit să începem prima zi a lunii Nisan cu noaptea următoare, 12 Martie. Deoarece 1 Nisan începe în noaptea de 12 Martie, 14 Nisan va începe în noaptea de Joi 25 Martie 1948. Luna devine plină în aceeași zi de 25 Martie la orele 5:34:52 a. m., sau în jurul orei 5:35 a. m., la Ierusalim. În consecință 25 Martie joi, după ora 6 p. m. sau după apusul soarelui, va fi timpul potrivit pentru membrii trupului lui Chris-

¹⁰. Cum sunt armonizate anii după sistemul lunar cu anii după sistemul solar?

11, 12. Cum calculăm noi în mod scriptural când cade 14 Nisan?

13, 14. Cum calculăm noi 14 Nisan pentru acest an 1948?

tos" să fiină Cina Memorabilă așa după cum le porunci Isus să facă la 11 Nisan cu mai bine de nouăsprezece sute de ani înainte. Din această cititorii noștri vor vedea că noi nu ținem seamă de ciclul de 19 ani al Iudeilor, ciclu, care a fost adoptat de către Iudei la mai multe sute de ani după Christos, pentru calcularea datei lunilor și sărbătorilor lor. Urmașii lui Christos nu sunt sub legământul mozaic al legii, deoarece acel legământ din vechime cu Iudeii fusese pironit pe lemnul pe care muri Isus. El fusese astfel înlăturat din cale. Așa dar, noi nu suntem legați de reglementările rabinilor cari pretind acum a „sta în scaunul lui Moise” și cari fac anticipațiuni pentru sabbatul lor și pentru alte zile în calculațiunile lor. Noi ne străduim să urmăim cât mai strâns posibil pe calea arătată în Biblie, și pentru acest motiv, datele noastre pentru ținerea Cinei Memorabile nu cad în mod regulat odată cu acelea ale datelor rabinice pentru Paștele iudaice astăzi.

Insemnătatea simboalelor

¹² În armonie cu anunțarea făcută în acest număr al *Turnului de Veghere*, fie ca rămășița unsă a membrilor corpului lui Christos să se adune împreună la o oră convenabilă pentru fiecare grupă a lor după ora 6 p. m., timpul standard local. După o cântare corespunzătoare și rugăciune, urmate de o discuțiune a Cinei Memorabile în lumina „adevărului prezent”, să se pronunțe o rugăciune de către un consacrat asupra pâinii și vinului împreună, și, apoi membrii rămășiței să fie serviți cu simboalele, anume, pâine nedospită și vin roșu în timp ce ei împărtășesc din din aceste simboale împreună, ei trebuie să țină în minte cuvintele apostolului: „Când mâncați această pâine și beți paharul, vestiți moartea Domnului până va veni” (1 Co. 11:26, *Am. Stan. Ver.*) Deoarece atât pâinea cât și vinul arată unul și același lucru, anume moartea lui Christos, cele două simboale se servesc în mod convenit împreună și împărtășirea se face împreună, fără o rugăciune formală între ele.

¹³ În timp ce se împărtășesc din simboale, părtașii trebuie să țină în minte explicația apostolului despre însemnătatea lor, așa după cum e declarată de el, la 1 Corinteni 10:16, 17: „Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Christos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Christos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine” (*Am. Stan. Ver.*) Adică, bucată de pâine nedospită simbolizează „trupul lui Christos”, al căruia Isus este Capul. Prin împărtășirea din pâinea Memorabilă, noi unirea noastră cu El și participarea noastră împreună cu El în necazurile și ocările Sale. În ziua de Rusalii, aceia cari sunt membri ai trupului sub Christos Isus fuseseră preumbriți prin cele două pâini de grâu, pe cari marele preot le aducea ca jertfă la templu, două pâini fiind întrebuințate spre a arăta că biserică va fi compusă din două clase generale, anume,

Iudei și Păgâni. Dar, la Cina Memorabilă, o singură pâine preumbrește unitatea tuturor membrilor trupului unii cu alții și cu Capul lor Christos Isus. — Lev. 23:15—21; Fapte 2:1.

¹⁴ Vinul roșu simbolizează sângele vărsat, anume, moartea. El reprezintă aci moartea lui Christos, prin care El își dovedi integritatea și credincioșia față de Dumnezeu și prin care, deasemenea, El, în acelaș timp, plăti jertfa de răscumpărare. Prin băutura vinului Memorabil, membrii rămășiței vestesc că ei sunt botezați în moartea lui Christos și că ei poartă în trupurile lor de carne semnele morții lui Christos, precum și că ei au astfel o participare comună în moartea Sa pentru justificarea numelui lui Iehova. (Rom. 6:3, 4; Marcu 10:38, 39; 2 Cor. 4:10; Fil. 3:10). Aceasta nu înseamnă că ei ar avea o parte în jertfa pentru păcat sau că ar lua parte la pregătirea jertfei de răscumpărare. Isus Christos singur este jertfa de răscumpărare; El singur poate pregăti și a pregătit jertfa pentru păcat. Dar împărtășirea în ocările, necazurile și moartea lui Christos este ceva ce a fost dat de Iehova Dumnezeu prin Christos Isus celor 144.000 de membri ai trupului Său ca un privilegiu exclusiv. Ior le este dată promisiunea: „Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi cu El. Dacă suferim vom și domni împreună cu El”, adică, vom domni în împărăția Sa cerească. — 2 Tim. 2:11, 12.

¹⁵ Pentru acest motiv, oamenii de bine consacrați, „alte oi” ale Domnului, cari sunt invitați în încă cordial să fie prezenți la Cina Memorabilă, nu trebuie și nu se vor împărtăși din simboale. Ei respectă ocaziunea și respectă ceea ce ea înseamnă, întrucât asista la celebrarea și ținerea a ceea ce membrii rămășiței unse fac în ascultare față de instrucțiunile Capului lor. Dar ei pricep că ei nu sunt membri unși ai trupului lui Christos și nu sunt botezați în moartea Sa nici nu sunt chemați și destinați să domnească împreună cu El în împărăția Sa cerească. Ei caută viața vecinică în perfecțiune umană pe pământ sub cea împărăție cerească. Pentru ei, a se împărtăși din simboale ar preumbri ceva ce nu este adevărat cu privire la ei înșiși. Deaceea, ei să nu se împărtășească.

¹⁶ În vederea acestui fapt, Cina Memorabilă va înceta într-o bună zi de a mai fi ținută pe acest pământ. Aceasta va fi când rămășița trupului lui Christos, care poartă pe ea însăși semnele morții Domnului Isus, își va fi dovedit credincioșia până la moarte, prin aceasta terminându-și calea ei pământească. Deaceea, Cina Memorabilă nu va fi celebrată în decursul domniei milenare a lui Christos după ce această rămășiță va fi fost împreună cu El în împărăție sus. Cina memorabilă este ținută până la venirea Sa, spre a arăta un singur lucru, „moartea Sa”, în care aceasta este dată pentru membrii trupului Său uns spre a se împărtăși ca un privilegiu grațios dela Dumnezeu. Repetăm încă odată: „Căci oridecâteori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului PÂNĂ VA VENI EL”. (1 Cor. 11:26). Această venire nu se referă la venirea Sa întru împărăție în anul 1914 d.

12. Când, cum și cui trebuie să fie servite simboalele?

13. Ce arată faptul că cineva se împărtășește din pâinea memorabilă?

14. Ce arată faptul că cineva se împărtășește din vinul Memorabil?

15. Pentru ce să nu se împărtășească și oamenii de bine consacrați?

16. Pentru ce va înceta Cina Memorabilă într-o bună zi să mai fie ținută pe pământ?

Chr., nici la venirea Sa la templul spiritual al lui Dumnezeu în 1918 pentru lucrarea de judecată. Ea se referă la venirea Sa pentru completarea bisericii-mireasă a Sa în împărăția cerească, deplina consumare a căsătoriei Micului lui Dumnezeu și a miresei Sale spirituale, biserica.

²⁰ Noi observăm că jertfa Paștelor tipice a Israelitilor ajunse atunci la sfârșit și a încetat de a mai fi ținută de către adevăratul Israel al lui Dumnezeu, după ce Isus Christos veni și isprăvi jertfa Sa umană, în anul 33 d. Chr. În mod paralel, observarea comemorării morții lui Christos își găsește sfârșitul după ce El vine și-și desăvârșește moartea Sa așa cum a fost executată în membrii credincioși ai corpului Său uns. Până El vine în acest sens, rămășița membrilor trupului Său va continua să ia pâinea și vinul simbolic spre a vesti moartea lui Christos, și ei vor continua să arate aceasta mai departe de asemenea în cursul lor zilnic de acțiune până la terminarea vieții lor pământești.

²¹ Cei răscumpărați din omenire nu vor celebra cina Domnului pe pământ în decursul domniei de o mie de ani a lui Christos cu „mireasa” Sa. Morții pământești, cari vor auzi vocea Sa ca Rege și cari vor ieși afară din morminte la privilegiu pentru viață eternă pe pământ, nu vor celebra 14 Nisan în fiecare an prin împărțirea din pâinea și vinul memorabil. Nici chiar cei credincioși din timpurile vechi, dela Abel până la Ioan Botezătorul, cari sunt amintiți cu cinste în Evrei, capitolul unsprezece, nu vor comemora astfel moartea lui Christos în fiecare an. Nici unul din aceștia nu vor muri în moartea lui Christos, și vor trăi sub împărăția lui Christos în speranța câștigării vieții eterne în trup perfect pe acest pământ. Oamenii de bine consacrați de astăzi, „alte oi” ale Domnului, mulți din cari vor trece prin ni-

micirea lumii în Armaghedon fără să moară, sunt o parte a acelei omeniri răscumpărate, care se va dovedi demnă de îndreptățirea la viața eternă prin jertfa lui Christos. Deaceia, abținerea omenirii răscumpărate dela mâncarea și băutura cinei memorabile a morții lui Christos începe în realitate cu „mulțimea mare” de oameni de bine de astăzi, „alte oi”, pe cari Bunul Păstor le strânge acum într-o societate unită cu rămășița Sa.

²² Nimic nu este mai clar decât că observarea comemorării morții lui Christos nu este încredințată celor pământești din omenirea răscumpărată, ca parte a cerințelor pentru câștigarea vieții eterne pentru ei sub împărăția lui Iehova prin Christos Isus. Cu toate acestea, oamenii de bine devotați socotesc aceasta acum un privilegiu, ca, atât timp cât rămășița, în mod ascultător, continuă să observe Cina Memorabilă, să recunoască ocaziunea. Ei vor veni și se vor întruni împreună cu membrii rămășiței la această binecuvântată ocaziune și vor fi ascultătorii și spectatorii a tot ceea ce este zis și făcut la celebrare. Ei prin aceasta întăresc și mângâie rămășița și arată că ei sprijinesc rămășița în serviciul lui Dumnezeu, serviciu, în care rămășița are încă conducerea sub Christos Isus.

²³ Pricepând că lumea se apropie de sfârșitul ei final și că, prin urmare, celebrarea Cinei Memorabile nu va fi sărbătorită de foarte multe ori, fie ca noi toți să apreciem privilegiul nostru de a arăta cuvenita recunoștință față de această binecuvântată ocaziune din acest an al 1948-lea și din anii ce mai rămân încă. Să ținem în minte, în timp ce stăm în lașia porților intrării lumii noi a dreptății că aceasta este o comemorare a întemeierii acelei glorioase lumi noi.

Watchtower din 1 Februarie 1948.

20. Cât timp va continua rămășița să se împărțească din ea?

21. Cu cine începe abținerea omenirii dela împărțirea din Cina Memorabilă și pentru ce?

22. Cum recunoaște „alte oi” din prezent ocaziunea?

23. Cum vom arăta cu toți aprecierea față de privilegiul nostru, și pentru ce?

SERVICIU ÎN ȚARILE DIN JURUL MARIİ MEDITERANE

Procură îmbrăcăminte, căci prețurile sunt înafară de puterea de plată a poporului de rând, și bursa neagră înfloarește. Aproape totul este raționalizat; dar se poate cumpăra totul, ce voești să ai, în public de pe piața neagră. Trenurile sunt aglomerate. Mulți oameni, cari călătoresc pe clasa treia, călătoresc în vagoane închise de marfă, și am putut vedea din ferestrele trenului, că mulți călătoreau așa. Femeile își dobândeau prin luptă calea la un compartiment de a treia întărcat, și alte femei căuțau să le alunge. Negustorii cu marfă neagră călătoresc dintr'un ținut al țării într'altul; duc cutii mari cu mărfuri raționalizate ca să le vândă în locurile, unde sunt mai rari.

Am călătorit spre Nord la Florența și Bologna. Mai ales în văile dintre Florența și Bologna, prin cari am călătorit, am observat pagubele, pe cari le-au adus Italiei marile lupte ale războiului al doilea

mondial. Podurile au fost aruncate în aer și localități întregi au fost distruse, așa că numai părți ale zidurilor dela câteva case stau ca niște monumente groaznice. De-a-lungul drumului se pot vedea găuri de granate și cratere de bombe în mare număr, și unele stațiuni de cale ferată se află în reclădire. Poporul italian a suferit în decursul războiului și caută acum să-și aducă țara iarăși în starea normală. În multe ținuturi ale țării reclădirea se face rapid. Des-tule poduri a fost reconstruite, pentruca trenurile să poată călători regulat, chiar și dacă iușeala lor peste poduri, cari mai sunt în construcție, trebuie micșorată.

În timp ce poporul căuta să se aranjeze pentru timpuri normale, politica și finanțele au ajuns la un punct de criză. Lipsește pacea între guvernatorii, cari au fost aleși de poporul italian în slujba lor. Și aici se arată iarăși clar, că omul nu poate să fa-

că nicio dată el însuși pace și bunăstare; numai împărăția lui Dumnezeu poate realiza aceasta.

În Milano am petrecut la frații din biroul filialei. Joi ne-am ocupat cu afacerile biroului și am făcut pregătiri pentru o întindere mai departe a lucrării în Italia. A fost o bucurie de a vedea pe George Fredianelli, pe un absolvent al Gileadului, care a servit grupele în Italia. El a strâns multe experiențe interesante și găsește, că acolo frații sunt destul de noi în adevăr, dar au dorința să învețe și să organizeze just lucrarea de mărturie. El se bucură, că este la frații italieni și în decursul timpului scurt, cât a lucrat în Italia, a putut face mult bine spiritual. Atitudinea anticlericală, pe care o iau mulți oameni în Italia, deschide acum adesea calea la o mărturie despre Biblie, și câmpul pentru serviciu în Italia pare să fie mare.

Vineri a avut loc în Italia adunarea generală. Frații au manifestat într'adevăr spiritul, care a corespuns acestui eveniment. Despre ploaia ușoară nici nu s'a ținut seamă. Din toate părțile țării au venit vizitatorii. Ei au închiriat autobuse speciale; alții au călătorit cu trenul. Milano este suprapopulat, și astfel mulți au trebuit să petreacă noaptea la gară. Alții au rămas în biroul filialei și au dormit pe jos sau în pivniță. Am trecut cu vederea peste această mică incomoditate de bucurie de a avea în Italia după atâtea ani de dictatură o adunare generală. La această sesiune în Milano au fost prezenți 225 de frați. Ne-am bucurat să auzim, ce bine au putut vorbi italienește frații din Gilead și să vedem, cum au apreciat vestitorii cuvântările lor. Punctul culminant al întregii călătorii de serviciu în țările de lângă Marea Mediterană a fost conferința publică în cinema Zara în Milano. Frații puțini la număr au putut împărți numai cinci mii de invitații, pentru că să anunțe conferința cu o zi înainte de a avea loc. Cu toate acestea rezultatul a fost foarte îmbucurător. Cinematograful a fost umplut bine, și câțiva oameni au stat pe lângă pereți și înapoi în sală, când fratele Knorr a ținut cuvântarea publică „Bucurie pentru tot poporul”; 700 au venit. A fost un

auditoriu foarte atent, și după cuvântare mulți și-au exprimat dorința să aștepte mai mult despre Biblie, care le-a fost oprită atât de mult timp. S'a putut împărți multă literatură și frații s'au bucurat nespus de mult. Ei se pare c'au profitat din această adunare mare mai mult decât oamenii de bine, deoarece acesta a fost un semn vizibil, că a sosit timpul pentru întinderea lucrării în Italia. În Italia există acum 55 de grupe organizate; și din mila Domnului acești frați sunt hotărâți, să țină cuvântări publice în teritoriul lor local. Dacă acestea vor fi pentru ei un semn dela Domnul pentru lucrul acesta, ceea ce se poate încă aștepta cu ocazia unei campanii de conferințe publice, atunci în orice caz voiesc să începă cu aceasta. Mai mulți absolvenți ai Gileadului vor fi trimiși în Italia, pentru că să facă să înainteze energic lucrarea și să poată instrui pe vestitorii noi în cele mai bune metode ale aducerii la îndeplinire a lucrării bune.

Mai mulți servi pentru frați vor vizita adunările. Peste câteva luni au loc și adunări pe ținut. Fiecare mijloc va fi chemat în campanie în lunile viitoare în Italia, în străduința de a duce la popor vestea aducătoare de viață a adevărului.

Sederea noastră în Italia a părut a fi foarte scurtă. Puținele zile, pe cari le-am petrecut la frați acolo, au fost pline de lucru și de evenimente, și timpul a trecut numai așa în zbor. Sâmbătă dimineața (în 17 Mai) am petrecut ultimile noastre clipe cu familia biroului filialei la gara din Milano. A fost o grupă mică fericită, și noi am fost mulțumitori, că am avut privilegiul să vedem marea binecuvântare a Domnului, pe care a așezat-o pe puținele zile de conlucrare. În timp ce ne-am urcat în tren, care a trebuit să ne ducă în Elveția, și am spus rămâneți cu bine fraților noștri, a fost bucurie în inimile noastre. Desigur acum există o mare trezire în Italia, și noi avem încredere, că Domnul deschide calea pentru lucrarea împărăției acolo. Intre toate națiunile, cari laudă pe Iehova, singurul Dumnezeu viu, Italia este acum bine reprezentată.

Watchtower din 1 Septembrie 1947.

INTERZICEREA DIVINA A DEMONISMULUI

DACA oamenii ar fi fost urmași drepti dela Adam în perfecțiunea sa, n'ar fi fost necesar de legea scrisă a lui Dumnezeu, deoarece ei ar fi făcut dreptate, care este în armonie cu Dumnezeu. „Legea nu este făcută pentru cei drepti, ci pentru cei nelegiuși și neascultători”. (1 Tim, 1:9) Israelitii se coborau dela păcătosul Adam, dar Iehova Dumnezeu îi alese pe ei ca poporul Său tipic, deoarece ei erau urmașii naturali ai prietenului Său Abraam. El îi conduse afară din țara Egiptului cu cincisprezece vâcuri înainte de Christos. Ei erau, fără îndoială, imperfecti, și, în consecință, aveau nevoie de o lege spre a-i conduce și păzi pe calea dreaptă, mărginind-o la ei. Deaceia, Dumnezeu le dădu legea Sa, prescriind ceea ce este drept și interzicând ceea ce este rău. Legea Sa, dată prin profetul Moise, era

pentru un scop special. după cum este arătat prin declarația apostolului: „Astfel, legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”, și nu prin faptele unei asemenea legi. — Gal. 3:24.

Dela timpul când Dumnezeu făcu promisiunea că va trimite pe Christos Isus, Mesia, până la adevărata venire a aceluia, era o lungă perioadă de timp. Israelitilor li se dăduse legea lui Dumnezeu spre a-i păzi pe cărarea cea dreaptă, spre a-i apăra și ocroti de religia Diavolului până la venirea lui Christos Isus. Unul dintre lucrurile specifice, pe care le porunci Iehova Dumnezeu lor, era ca ei să nu se dedeie la închinarea la demoni. Acea parte a legii Sale la Leviticul 17:7 zicea: „Să nu-și mai aducă jertfele lor la idoli (satiri Moffatt) cu cari curvesc. Aceas-

ta va fi o lege vecinică pentru ei și pentru urmașii lor". Satirii sau idolii simbolizau pe demoni.

Aducerea de jertfe demonilor era o faptă vrednică de pedeapsă cu moartea printre națiunea aleasă a lui Iehova. Legea Sa spunea în mod special: „Să nu vă duceți la cei ce chiamă duhurile morților (la medium, *Moffatt*), nici la vrăjitori: să nu-i întrebați, ca să nu vă spurcați cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru”. „Dacă cineva se duce la cei ce chiamă pe morți și la ghicitori (vrăjitori) ca să curvească după ei, Imi voi întoarce Fața împotriva omului aceluia, și-l voi nimici din mijlocul poporului lui. Dar dacă un om sau o femeie chiamă duhul unui mort (este un mediu, *Moffatt*), sau se indeletnicește cu ghicitul (vrăjitoria), să fie pedepsiți cu moartea, să-i uciideți cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor”. — Leviticul 19:31 și 20:6, 27.

Practica oricărui fel de vrăjitorie sau spiritism și ținerea timpurilor, astfel ca ziua sfinților, cele 15 vineri, ziua păcălelilor în Aprilie, etc., constituie o uriciune în ochii Domnului Dumnezeu, deoarece toate aceste lucruri se referă la demonii răsvrățiți împotriva Lui. Chiar înainte de trecerea Israelitilor peste râul Iordan în Pământul promis, Iehova Dumnezeu zise către ei prin Moise: „După ce veți intra în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu te înveți să faci după uriciunile neamurilor acelorora. Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce chiamă duhurile sau dau ca: chiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci, oricine face aceste lucruri este o uriciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta”. — Deut. 18:9-12.

În anul 29 d. Chr., când Isus din Nazaret fusese uns cu spiritul lui Dumnezeu și începu să-și îndeplinească misiunea Sa pe pământ a vestirii adevărului despre Împărăția lui Dumnezeu, demonii, conduși de șeful lor, Satan Diavolul, începură în mod activ să se amestece în lucrarea lui Isus și să I se opună. Mai întâi, Diavolul căută să amăgească pe Isus ca să violeze legământul Său sacru cu Iehova Dumnezeu, spre a prinde pe Isus în cursă, pentru a-și aduce asupra Sa propria Sa nimicire. În aceasta, Diavolul dădu greș. — Mat. 4:1-10.

Ceilalți demoni, sub Satan Prințul lor, lucrau împreună cu el. În Biblie, astfel de demoni mai sunt arătați și ca „spirite rele” sau spirite nelegiuite”. Când Isus era pe pământ, demonii, mulți la număr, puneau stăpânire pe mintea câteunei persoane și stăpâneau acea persoană, și aceasta este exact așa astăzi. De vreme, în timpul activităților lui Isus, pe când El era în carne și predica evanghelia Împărăției, demonii începură să se arate în opoziție față de El. Odată, Isus era în sinagogă în Capernaum, acolo învăța adevărul pe Israeliti, iar învățătura Sa era o mare surprindere pentru popor. „În sinagoga lor era un om, care avea un duh necurat. El a început să strige: Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știi cine ești? Ești Sfântul lui Dumnezeu! Isus l-a certat și

i-a zis: Taci, și ieși afară din omul acesta! Și duhul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere, și scoțând un strigăt mare”. (Marcu 1:23-26) Acesta era unul din spiritele nelegiuite, unul din acei Neplilimi din zilele lui Noe, care a scuturat cu putere pe acel om nenorocit, făcându-l astfel să scoată un strigăt mare.

Există timpuri când mulți demoni, lucrând împreună, pun stăpânire pe o creatură și se folosesc de acea creatură spre a face și duce la îndeplinire lucruri neobișnuite. Darea de seamă a lui Marcu spune despre un om nenorocit care locuia în morminte, care exercita putere neobișnuită și miraculoasă. Când era legat cu obezi și cu lanțuri, acele lanțuri erau deodată rupte. Puterea necesară pentru a rupe acele lanțuri era fără indoială peste puterea vreunui om de rând. Demonii erau aceia cari puseseră stăpânire peste acel om nefericit și-i puseseră putere la dispoziție spre a rupe obezile și lanțurile, făcând astfel să apară ca și când omul însuși ar putea face aceasta. Demonii știau că Isus era Fiul lui Dumnezeu și deasemenea că judecata lui Dumnezeu este scrisă împotriva lor și că ea declară eventuala lor nimicire. Când purtătorul de cuvânt al acelor demoni cari puseseră stăpânire pe acest om nenorocit văzu pe Isus, atunci se întâmplă următoarele: „Când a văzut pe Isus de departe, a alergat, I s'a închinat, și a strigat cu voce tare: Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te jur în numele lui Dumnezeu, să nu mă chinuiești! Căci Isus îi zicea: Duh necurat, ieși afară din omul acesta! Care-ți este numele? I-a întrebat Isus. Numele meu este Legiune, a răspuns el, pentru că suntem mulți. Si-L ruga stăruitor să nu-i trimită afară din ținutul acela. Acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci, cari pășteau. Și dracii L-au rugat, și au zis: Trimite-ne în porcii aceia, ca să trăim în ei. Isus le-a dat voie. Și duhurile necurate au ieșit și au intrat în porci; și turma s'a repezit de pe râpă în mare; erau aproape două mii, și s'au înecat în mare”. — Marcu 5:1-15.

Conducătorii religioși sub influența demonilor

Demonii lucrează în felurite moduri spre a stăpâni pe oameni. Ei pun stăpânire pe mintea oamenilor și se folosesc de oameni pentru a duce la îndeplinire fapte ciudate, și fac pe unii înșelați ca aceștia să creadă că ei aud glasurile prietenilor lor cari sunt morți. Un exemplu de acestea este acela al vrăjitoarei din Endor, după ce disperatul Rege Saul din Israel o vizită în secret, spre a-i cere să cheme pe Samuel din morți. (1 Sam. 28:11-19). Spre a pune stăpânire peste cele mai înalte facultăți ale poporului, Diavolul și hoarda sa de demoni se folosește de mijloace foarte subtile. Teama de oameni duce în cursa lui Satan Diavolul, „prințul demonilor”. Înainte ca susmenționatul Saul să fi devenit proeminent (vestit), Israeliti se temeau că nu ar putea fi la înălțime printre națiunile păgâne cari erau în jurul lor, în cazul că ei nu ar avea un rege omenesc vizibil. La cererea lor, Dumnezeu le permise să zibe pe Saul ca primul rege uman al lor. Saul, în teama de oameni, căzu prin aceasta sub complexă influență și stăpânire a demonilor. (1 Sam. 13:11-14; 15:24).

În decursul timpului, conducătorii Israelitilor, de teamă că ar putea fi ridiculizați (luați în bătaie de joc) din cauza că nu ar avea formalism în afară de închinare la templul lui Iehova în Ierusalim, adoptară și practicară forma religioasă de închinare a idolilor și icoanelor. — 1 Regi 11:4—8.

Când Isus veni la Israeliti, El găsi pe conducători învățând și practicând „religia Iudeilor”, sau „Iudaism”, arătând că ei căzuseră sub influența demonilor. Acești conducători, inclusiv Fariseii, se temeau că ei nu ar putea fi în stare să țină stăpânire peste Evrei și să facă pe popor să-i cinstească sau să vorbească despre ei că despre „rabi” și să-i primească cu *hail* în locurile publice dacă nu ar avea ceva fel de formalism spre a-l practica și prin aceasta să amăgească poporul să creadă că astfel de conducători ar fi mai presus de oamenii de rând și că ar fi îmbrăcați cu putere și autoritate specială dela Atotputernicul Dumnezeu. Ei nu urmau Proverbe 29:25, care zice: „Teama de om aduce o cursă; dar cel ce-și pune încrederea în Iehova va fi în siguranță”. (*Am. Stan. Ver.*). Ei nu și-au pus încrederea în Iehova Dumnezeu și nu au ascultat de legământul pe care El făcuse cu Israeliti, deși Iehova Dumnezeu îi avertizase desori prin profeții Săi. Pentru câștig personal, atât pentru bani cât și pentru aprobarea oamenilor; acelor conducători religioși le plăcea să întrebuițeze templul din Ierusalim ca un loc unde să vândă diferite feluri de mărfuri. Astfel, el făcură templul lui Dumnezeu o „peșteră de tâlhari”. Acesta nu era altceva decât rezultatul mașinajurilor lui Satan și a demonilor săi asociați. — Mat. 21:15.

Isus, văzând că conducătorii Israeliti căzuseră sub influența demonilor și adoptaseră învățături contrare Cuvântului lui Dumnezeu și le învățau pe acestea, denunță pe acei conducători într-un limbaj fără precedent dar justificat. Cu privire la formalismul lor fără sens în meticuloasele (cu mare atenție) lor practici religioase, Isus zise: „Vai de voi, cărturari și Farisei fărnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din lege: dreptatea, mila și credințioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute. Povăuitorii orbi, cari strecurăți tânțarul și înghițiți cămila!” „Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Mat. 23:23, 24, 33). Erau acei conducători religioși în favoarea și sprijinul împărăției cerurilor? Sa ascultăm la cuvintele de răspuns ale lui Isus: „Vai de voi, carturari și Farisei fărnici! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre”. — Mat. 23:13.

Iată cum au închis ei împărăția cerurilor dinaintea oamenilor: Ei nu învățau Cuvântul pur al lui Dumnezeu, ci l-au substituit cu tradițiunile foarte stimabile ale oamenilor religioși, și aceasta, nu sub influența și puterea altora decât aceea a demonilor. Darea de seamă ne descrie următoarea întâmplare: „Atunci niște Farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus, și i-au zis: 'Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor?' căci nu-și spală mâinile când mănâncă'. Drept răspuns, El le-a zis: 'Dar voi de ce calcăți porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre?' Căci Dumnezeu a zis: *Cinstește pe tatăl*

*tău și pe mama ta; și: Cine va grăi de rau pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit negreșit cu moartea. Dar voi ziceți: Cine va zice tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-ași putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu”, nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre. Fărniciilor, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis: *Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstește ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.*” (Mat. 15:1—9, *Mosfatt*). Cum au înșelat demonii pe acei conducători religioși!*

Acei Farisei și cărturari erau orbi față de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, deoarece ei cedaseră Diavolului și adoptaseră religia lui. Pe drept le spusese Isus că erau orbi. (Mat 23:19, 24), Ei nu vroiau să accepte adevărul pe care li l-a adus lor Fiul lui Dumnezeu, și încercau să împiedece poporul de a vedea și înțelege adevărul. Numai sub o singură influență făceau ei astfel, sub aceea a demonilor. Fiind orbiți de către Diavolul și de către hoardele sale de demoni, ei se întoarseră dela Dumnezeu Creatorul spre creaturi. Adevărul era acela pe care-l vorbi Isus către ei, care înșepă pe acei conducători religioși și tăia în ei ca în carne vie. Singurul răspuns în apărare era o încercare de violență împotriva lui Isus, și acea violență, deasemenea, era inspirată de demoni. Dovada despre aceasta este clară.

Să se observe, acum, acea parte a dării de seamă care dovedește cu hotărâre că acei prototipi ai profeției moderne erau sub influența, puterea și controlul Diavolului și pentru acel motiv ei căutau să nimicască pe Domnul Isus Christos. Isus le spuse fără frică: „Dar acum căutați să mă omoriți, pe Mine, un om, care v'am spus adevărul, pe care l-am auzit dela Dumnezeu. Așa ceva Abraam n'a făcut. Voi faceți faptele tatălui vostru”. Apoi, ei ziseră lui Isus: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu”. Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M'ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin dela Dumnezeu: n'am venit dela Mine însumi, și El M'a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe Diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Oricâte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii”. — Ioan 8:40—44.

După omorîrea lui Isus apostolii Săi continuară să vestească evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Cu amărăciune se opuseseră demonii în mod activ lucrării lor. Prin puterea pe care le-o dase lor Domnul, apostolii vindecau pe cei în suferințe, dar pentru buna lor lucrare, religioniștii Iudei îi condamnară. (Fapte 5:16—18; 8:5—7). Ei încercară chiar să aducă la iveală contrafaceri religioase. Unii dintre Iudei comercianți, văzând cum apostolul Pavel exercită putere peste demoni, încercară să facă la fel și să atragă privirea oamenilor asupra lor, exact așa după cum preoșimea religioasă de astăzi pretinde a reprezenta pe Domnul. Despre o asemenea încercare este raportat: „Niște exorcisti Iudei, cari umblau din loc în loc, au încercat să cheme numele Domnului

Isus peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: 'Vă jur pe Isus, pe care-l propovăduiește Pavel să ieșiți afară! Cei ce faceau lucrul acesta, erau șapte feciori ai lui Seva. un preot ludeu din cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: 'Pe Isus îl cunosc, și pe Pavel îl știu: dar voi, cine sunteți? Și omul, în care era duhul cel rău, a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi, și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea". (Fapte 19:15-16, *Moffatt*). Acei șapte excoeci ei înșiși erau sub influența demonilor și nu aveau puterea Domnului peste demoni sau ocrotire împotriva lor; deaceia excocheria lor a fost demascată.

În zilele celor doisprezece apostoli acei demoni nelegiuși încercau să amăgească și în acest veac prezent ei amăgesc pe mulți cari pretind a fi servii lui Dumnezeu. Aceiași demoni sunt încă vii și activi spre a repeta șiretlicurilelor de amăgire a multora, cari își dau aere mari de a servi lui Dumnezeu. Scriind cu autoritate, apostolii mărturiseau că la sfârșitul lumii, unde am ajuns noi acum, preoți cari susțin a fi servii lui Dumnezeu vor cădea sub influența demonilor. La 1 Timotei 4:1, 2 este scris:

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lăpăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuiți de săfârnicia unor oameni cari vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor". Astăzi, aceasta este adevărat despre națiunile cari practică demonismul așa după cum este descris mai sus, că „ce jertfesc neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu", și, zice apostolul către creștini: „Eu n'ași vrea ca voi și fiți în împărțășire cu dracii". — 1 Cor. 10:20.

Dovada este hotărâtoare că diavolul folosește diferitele sale torțe ale religiei și ceremonii religioase ca mijloace de amăgire a oamenilor și de îndepărtare dela Iehova Dumnezeu și Christosul Său. Diavolul s'a folosit de religie din zilele lui Nimrod, primul rege al Babilonului, până în zilele apostolilor lui Isus, și o folosește cu putere și astăzi. Toți aceia cari doresc să se păzească în siguranță de cursele sale producătoare de moarte, să urmeze calea dreaptă dând ascultare interzicerii divine împotriva demonismului în toate manifestațiunile lui.

(Watchtower nr. 1 Februarie 1918)

TEXTE ȘI COMENTARI

16 Martie

Irezește-te; îmbracă-te în podoaba ta, Sloare! — Isa. 52:1.

Aceasta cerea ex-rămășița Sionului, copiii „Ierusalimului care este de sus", să se scoale din inactivitatea lor mortală de sub călcăiul Babilonului, organizațiunea mondială a lui Satan. Ei trebuiau să se smulgă din captivitate și să se întoarcă la activitatea organizată ca organizațiunea teocratică a lui Iehova care nu cunoaște nicio robie a Babilonului. Ei trebuie să fie tari în El, Dumnezeul lor. Frica de oameni care face să cadă în corsă, precum și doctrinele onervante și tradițiunile religiei cu privire la „stăpânirile înalte", trebuie toate să fie corățate afară prin examinarea Bibliei și învățarea „adevărului prezent", care aduce libertate. Prin hrănirea cu cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, rămășița Sionului se îmbracă cu podoaba sa spre a îndeplini lucrarea cu care a fost însărcinată: ei cresc în putere. „Cei neprihăniți sunt scăpați prin cunoștință". „Un om înțelept este plin de putere, și col priceput își oțelește vloga". — Prov. 11:9; 24:5. W. 1.2.

17 Martie

Apoi a luat un păhar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, îl l-a dat zicând: Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou. — Mat. 26:27, 28.

Înțelegând că El este Mijlocitorul noului legământ deoarece El este în același timp jertfă peste a cărei sânge nou legământul intră în vigoare. Isus celebră cel din urmă Paște împreună cu ucenicii Săi în anul 33 d. Chr. și, apoi, institui o comemorare a morții lui Christos. Acesta aduși în legământul nou ca membri ai națiunii noi, trebuie să bea sângele Său, vorbind în mod figurativ. Adică, sângele Său vărsat reprezintă moartea de jertfă în justificarea numelui lui Iehovă; și, astfel, accepția în legământul nou trebuie să moară cu El și să fie „făcuti asemenea morții Lui" precum și să fie „botezați în moartea Sa". La moartea Sa în aceea zi de Paște, fusese întărit legământul nou. Dar el nu a fost inaugurat până ce nu se sui la cer după învierea Sa. Ca Mijlocitorul lui, El îl inaugură la Rusalii, prin turnarea spiritului sfânt. W 1.8.

18 Martie

Căci neamul și împărăția cară nu-și vor stuji (Sionului, sau Ierusalimului ceresc), vor pieri, și neamurile acelea vor fi în totul nimicite. — Isa. 60:12, 14.

„Împărăția cerurilor" va fi adevăratul guvern teocratic, pe care nicio putere a vreunei creaturi, în cer sau pe pământ, nu-l va putea corupe sau răsturna. Niciun fel de creatură nu va mai fi în stare să întoarcă și să clatine din cap în semn de dispreț față de acel Ierusalim ceresc și să zică cu reproș (ocară) lui Dumnezeu: „Aceasta este cetatea pe care oamenii o numesc perfecțiunea frumuseții, bucuria întregului pământ?" (Plângeri 2:15). Dimpotrivă, guvernele prezente, cari calcă acum în picioare pe ambasadorii creștini ai guvernului Lumii Noi, a lui Iehova și cari refuză să cedeze puterea lor acestuia, vor fi nimicite la venirea bătăliei Armagedonului. Oamenii și organizațiunile umane, care lăpădă și opun rezistență perfecțiunilor împărăției lui Dumnezeu arată că ei sunt schimonosiți. Ei sunt perverși și desechilibrați, nevrednici de a fi ocrotiți. W 1.4.

19 Martie

Învață pe copiii calea pe care trebuie să o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate dela ea. — Prov. 22:6.

Intovărășirea părinților cu copiii în lucrarea pe teren, crează o legătură tare de simpatie și de înțelegere între părinți și copii. Aceasta este de dorit acum, (Luca 12: 51-53; Marcu 13:10-13). Părinții trebuie să ia acțiune pozitivă pentru interesul acestora pe care Dumnezeu îi pune sub îngrijirea spirituală a lor, spre a zădărnici lucrări cari tind la necredință și deșănare a familiei. Cea mai bună cale, așa cum este anunțată în Cuvântul lui Dumnezeu, este de a da copiilor minor nutreământul și indemnul Domnului, nu numai în mod teocratic cu învățătură verbală, ci în mod practic cu demonstrație adevărată dată în serviciul lui Dumnezeu. Asociați pe urmașii voștri cu vol în serviciul activ al lui Dumnezeu ca martori ai Săi. Fărușiți acele legături între voi și copiii voștri în Domnul de o țară de neînfrânt, întrucât vă împărțășiți la experiențele voastre creștine împreună cu ei. W 15.9.

20 Martie

Iehova este . . . . Izbuitorul. — Ps. 15:2, A. S. V.

Iehova S'a distins, nu de mult, din nou ca eliberatorul sau Izbuitorul poporului Său din țara dușmanului. Acoia cărți au gustat eliberarea Sa, sunt singurii oameni fericiți și binecuvântați pe acest pământ. Ei sunt singurul popor liber, care respiră a libertate de care nici chiar popoarele democrațiilor și republicilor moderne nu se bucură. Asemenea popoare sub forma democrației politice nu sunt libere de marele dușman al omului, și grăunțele lor de astăzi dovedesc aceasta. Cu sute de ani înainte de Christos, Iehova aduse o eliberare prezisă în Ieremia, capitoul 1. Dar cea eliberare era numai parțială și temporară. Ea era numai un tip a mai mare și adevăratei eliberări, care urma încă să vină. Ea garantase că profeția lui Ieremia va fi îndeplinită într-o măsură mare și completă, la timpul hotărât al lui Dumnezeu. Aceasta este timpul completului împlinirii asupra poporului Său. De aceea, aceștia se bucură și zic: „Vaseliți-vă națiunilor, împreună cu poporul Său”. W 15. 7.

21 Martie

Pe El L-a învitat Dumnezeu a treia zi. — Faptele 10:40

Examinăm fiecare mărturisire apostolică în ce privește învierea, și ce voi observa? Pun ele principalul accent pe Isus ca cel învitat? Nu; ci în fiecare caz ele mărturisesc despre Iehova Dumnezeu ca doștre Cel ce înviază sau aduce la viață, ca despre Cel Atotputernic care ridică la viață pe scaet Fiu mort. Astiel elo dău cinstea supremă lui Dumnezeu și justifiă cuvântul și puterea Sa. Marele fapt este că Dumnezeu a învitat pe Isus la viață și L-a făcut Conducătorul Său princiar, Măntuitorul și Judecătorul celor vii și al celor morți. Prin asemenea mărturie, apostolii nu șovăiau de a fi martori ai lui Iehova, pe când, în același timp, ei erau martori pentru Isus. Dumnezeu Se ținu pe Sine de propria Sa regulă stabilită cu privire la martori. Astfel, El produse pe cei doi sau trei ceruți pe pământ, și mult mai mulți, într-adevăr mai mulți de cinci sute o singură dată. (1 Cor. 15:6). Dumnezeu are întregul adevăr de partea Sa, spre gloria Sa. W 15. 11.

22 Martie

Și înținderea Aripilor Sale va umple saflarea țărtii Tale, O Immanuel. — Isa. 8:8.

Astăzi poporul lui Iehova ține tare la legământul Său pentru împărăție și-și dă ascultarea sa neșovăitoare Regelui Său dominitor pe Sionul cereșc. Profeția lui Isaia avertizează că năvălirea finală a regelui antipatipic al Asiriei, a Diavolului, cu toate forțele sale mondiale, vor năvăli împotriva lor în toate părțile pământului. Scopul îndrăritul acestei năvăliri a apelor dușmanului va fi să măture din cale sau să copleșească pe orioine, care nu se conformază ideilor politice și religioase a'e lumii. Acoasta se va întâmpla exact înainte de ce bătălia universală a Armagedonului este gata să izbucnească. Deși inundația pare a fi până la gât și aproape gata de a scufunda organizaținea Martorilor lui Iehova pe pământ, ei nu trebuie să cedeze fricii. Ei vor avea încredere în cuvintele lui Isaia rostite mai sus cu mult timp înainte, în fața unei pritejzii asemănătoare. Ei se vor încrede în acoperirea aripilor lui Iehova. — Ps 61:4, W 15. 10.

23 Martie

Imbracă-te cu putere, braș al Domnului! Trezește-te, ca în zlele de odinioară, și în veacurile din vechime! Oare n'at doborât Tu Egiptul, și at străpuns balaurul? Nu ești Tu acela care at uscat marea? — Isa. 51:9, 10.

Iehova a străpuns pretenținea organizaținea de balaur a Diavolului că ea este „autoritatea înaltă” căroia toți creștinii trebuie să i se supună. Ea a fost rănită sau străpunsă în mod fatal de adevărul declarat acum de către rămășița lui Iehova că Iehova Dumnezeu și Christos Iesus singuri sunt „stăpânirile înalte” căroro noi trebuie să ne supunem. (Rom. 13:1) Masele agitate ale omenirii, înstrăinate dela Dumnezeu, aveau atunci aspectul întocmai ca Marea Roșie, amonințând să blocheze calea martorilor Săi în marșul lor spre libertate în organizaținea Sa teocratică. Dar,

poruncind martorilor Săi să meargă înainte, drept prin mijloacul tuturor popoarelor și națiunilor, Iehova Dumnezeu a curățit calea înaintea lor, spre a trece peste obstacol, înșind înapoia lor, în toate părțile, mărturia lor pentru numele Său. W 15. 11.

24 Martie

Urmărți pacea cu toți oamenii și sfînșirea, fără care nimnii nu va vedea pe Domnul. — Ebr. 12:14, A.S.V.

Acoastă lume necăjită nu este în pace cu Dumnezeu, el este în dușmănie de moarte cu El și se pregătește pentru lupta hotărâtoare împotriva Lui în Armagedon. A face pace cu ea, înșamună a doștari dușmani ai lui Dumnezeu și ai Regelui Său Christos Iesus. Pe de altă parte, dacă am vedea slava vecinică a lui Dumnezeu în lumea nouă fără sfârșit, ar trebui să căutăm să păstrăm pacea noastră cu El, întrucât ne separam de acoastă lume și sântem cu totul pentru suveranitatea universală a lui Iehova prin împărăția Sa. Noi trebuie să suferim persecuțione din partea lumii, lucru pe care El îl permite să vină asupra noastră ca mustrare spre a ne separa de acoastă lume pentru sfînșonia adevărată. Noi trebuie să căutăm pace cu acoastă doștărie Lui și cu toți „oamenii de bine”. De aceea, fie ca lucrarea de sfînșire să meargă înainte printre poporul Său, cu inimii curate, libere de orice rădăcină de amarăclune. W 15. 3.

25 Martie

Lucrarea Sa este perfectă: căci toate căile Sale sunt justite; un Dumnezeu al credincioșiei și fără nedreptate, drept și curat este El, at nu sunt copiii Săi, acoasta spre rușinea lor; ei sunt o generație stricată și neclăbuzită. — Deut. 32:4, 5 A.S.V.

Starea prezentă a omenirii nu se datorește în niciun caz începutului pe care-l dădu Dumnezeu omului. El n'a creat omul un animal, mai prejos de inteligența nuanț, având o inimă sălbatică inclinată spre crazime și dispus să lupte cu alții într-o luptă egoistă pentru supraviețuire. Păcat, facere de rău și egoism din inimă, oamenii nu le-au primit dela Dumnezeu, Creatorul, nici nu le-au moștenit dela El ca copii ai lui Dumnezeu. Teaca acoaste se datorește propriei corupționi a omului în neșovăitoare luptă de legea perfectă a lui Dumnezeu. Acoasta nu din cauză că primul om și prima femeie ar fi fost la început o lucrare imperfectă a Creatorului. Noi nu trebuie să ocărim pe Dumnezeu cu vreo astfel de responsabilitate, ci să justifiăm numele Său de toate acuzele nedrepte. W 14.

26 Martie

Și gemem în cortul acesta, plăt de dorințe să ne imbrăcăm peste el cu locașul nostru cereșc. negreșit dacă atunci când vom fi imbrăcați nu vom fi găști desdrăcați de el. — 2 Cor. 5:2, 3.

În decursul perioadei de adormire și așteptare pentru stabilirea împărăției, creștinii morți oran ca și „desbrăcați” adică, goi, notrând nici în carne nici în spirit. Pavel nu dorea să moară pentru ca să fie în măsură să pună jos responsabilitățile și grăunțele serviciului său ca un serv al nouului legământ al lui Dumnezeu. El știa că pentru el a muri înșamună a fi desbrăcat în moarte, adormit în mormânt și așteptând învierea. Într-adevăr, el știa că în carne, dar el nu dorea să părăsească serviciul pământesc al lui Dumnezeu cât mai curând posibil și să înceteze de a avea privi egine de a suferi pentru justifierea numelui și suveranității universale a lui Dumnezeu. Ceece el dorea cu sinceritate, era întoarcerea lui Christos la stabilirea împărăției lui Dumnezeu, pentru ca să poată fi imbrăcat cu viață cerească. — Fil. 1:20—24, Diaglott. W 15. 4.

27 Martie

Plâng pe mulți din cei ce au păcătuit mai înainte, și nu s'au pocăit de necurăția, curvia și spurcăciunile, pe care le-au făcut. 2 Cor. 12:21.

Când o persoană face în mod solemn o învoială cu Dumnezeu de a face voia Sa și este primit în organizaținea Sa, el trebuie